

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HALİL CİBRAN TANRI ELÇİSİ

Nebi

HALİL CİBRAN

1883 yılında Lübnan'da doğdu. Küçük yaşta ailesiyle birlikte Amerika Birleşik Devletleri'ne göçmüş olan Cibran, 1900'lerin başında Beyrut'ta da kısa bir süre yaşadı. Bir süre Fransa'da da yaşayan ve Rodin'in atölyesine devam eden şair, ömrünün büyük bölümünü ABD'de geçirmiş ve 1931 yılında hayata veda etmiştir.

Şiirleri bütün dünyada büyük yankıları uyandıran Cibran, dünyanın birçok diline çevrilmiş ve aynı coşkuyla okunmuştur. Hayatının etrafında örülen "efsanevi" gerçeklik, ona "deha" denilmesine yol açmıştır. Sadece şiir yazmakla kalmamış, resim yapmış ve resmin yanında sanatın birçok dalıyla ilgilenmiştir. Resimleri, dünyanın çok önemli galerilerinde halen sergilenmekte, şiirleri dünyanın çeşitli dillerine çevrilmekte ve kendisine sık sık atıf yapılmaktadır. 21. yüzyılın bazı "pop ikon"larının ondan söz etmesi, Cibran'a olan ilgiyi çoğaltmıştır. 1923 yılında yayımlanan *The Prophet* ("Nebi" / "Tanrı Elçisi") isimli kitabı, Cibran'a asıl ünü kazandıran kitaptır.

"20. yüzyılın en önemli filozoflarından biri" olarak da anılmaktadır.

CAHİT KOYTAK

29 Ocak 1949 yılında, Erzurum'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini aynı şehirde yaptı. Yüksek öğrenimini İstanbul Teknik Üniversitesi Kimya Fakültesi'nde tamamladı ve bu fakülteden 1974 yılında kimya yüksek mühendisi olarak mezun oldu.

Kısa bir süre mühendislik, sonra uzun yıllar serbest ticaret yaptı. 1994 yılından itibaren

15 yıl bir özel TV kuruluşunda, sinema yayınına yönetti. İngilizceden, Fransızcadan kitaplar çevirdi. Şiirlerini *Diriliş*, *Kelime*, *Yöneliş*, *Yedi İklim*, *Kayıtlar*, *Defter*, *Kaşgar*,

Hece, *Yansıma*, *Le Poete Travaille*, *Kitaplık*, *Kırklar*, *Merdiven Şiir*, *Anlayış*, *BirNokta*, *Yeni-yazı*, *Başka* v.b. dergilerde yayımladı. Haziran 2010'tan bu yana *Taraf* gazetesindeki köşesinde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>
Pazartesi günleri düzenli şiir yayımlıyor.

Kapı Yayınları 279
Edebiyat 73

Tanrı-Elçisi
The Prophet
Nebi
Halil Cibran
Türkçesi: Cahit Koytak

1. Basım: Mart 2012
2. Basım: Mayıs 2013

ISBN: 978-605-4322-93-0
Sertifika No: 10905

Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

© 2012, Cahit Koytak
© 2012; bu kitabın yayın hakları Kapı Yayınları'na aittir.

Kapı Yayınları
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: bilgi@kapiyayinlari.com
www.kapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftçevreler Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Genel Dağıtım
Alfa Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Kapı Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Tanrı-Elçisi

Nebi

Halil Cibran

Türkçesi: Cahit Koytak

MUSTAFA, seçilmiş ve sevilmiş olan,
kendi gününe, çağına tan aydınlığı gibi
doğan adam,
Orphalese kentinde, tam on iki yıl,
onu doğduğu adaya geri götürecek
gemiye bekledi.

Ve on ikinci yıl, hasat mevsiminde,
cylülün yedinci günü,
surların dışında yükselen tepeye tırmandı,
denize baktı oradan
ve sis içinde yaklaşan gemiyi gördü.

O zaman ardına kadar açıldı
gönlünün kapıları
ve sevince benzeyen bir şey kanatlandı
içinde
ve o kanatlanmış şey uçup gitti, gitti, denizi
aşarak,
ta ufkun orada, yaklaşan gemiye
kadar...

Ama ne zaman ki, tepeden aşağı indi,
bir keder, tanımsız bir hüznün çöktü
üzerine.
ve sordu kendine,

“Huzur içinde ve hiç ezinç duymadan
nasıl ayrılacağım buradan?

Gönlümde tek bir yara, bir yara izi
bile taşımadan...

Oysa ne acılı günler geçirdim bu
surların içinde

ve ne uzun geceler,
ne uzun ve yalnız geceler...

Kendi eleminden bile, tasasız kim
ayrılabilir ki?

Ve kim, arkasına bakmadan ayrılabilir,
kendi yalnızlığından?

Ruhumdan neler, neler dağıttım bu
sokaklara;

arzularımın, özlemlerimin çocukları
çıplak dolaşıyor işte şu tepelerde.

ve ben içimde bir ağrı, bir ağırlık
duymadan

kopamam onlardan, kopamam
onlardan.

‘Bugün’, üzerimden soyunup attığım
bir elbise değil, hayır, düpedüz bir deri,

kendi ellerimle kendi içimden,
kendi hayatımdan yüzüp aldığım...

Arkamda bıraktığımsa

sadece bir düşünce değil, yoo, hayır,
bir yürek, çarpan bir yürek,

açlık ve susuzluktan haz duyan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yine de, daha fazla oyalanamam.
Her şeyi kucağına çağıran deniz çağırıyor
beni
ve artık demir almam gerekli.

Çünkü, saatler gecenin içinde
yanıp ısıtsa da ötekileri,
kalmak donmak demektir benim için;
donmak ve billurlaşmak
ve boğulmak bir yığının, bir külçenin
altında.

Burada ne varsa, ne bulduysam
burada
hepsini yanımda götürmek isterdim.
Ama nasıl yapabilirim ki bunu?
Ses taşıyamaz ki denizin ötesine
kendisini kanatlandıran dili ve dudakları.
Uzaklıkları fethetmeli ses,
yalnızca kendi gücüyle.

Ve kartal, yurt özleminin
kanatlandığı yürek,
yalnız uçacak güneşin altında yine,
yuvasını almadan terkisine.”

Tepenin eteğine varınca, tekrar denize
baktı,
limana yaklaşan gemiyi gördü
ve geminin pruvasında da
kendi yurdundan insanları, gemicileri.

Ve oradan seslendi ruhu onlara,

“Siz ey yurdumun oğulları, anamın
oğulları,

siz ey dalgaların usta binicileri,
nasıl da sıkça yüzdünüz, gezindiniz
rüyalarımda!

Ve iskele ediyorsunuz şimdi uyanık
halime,
uyanık halime, derin rüyalarıma.

Artık hazırım sizinle gitmeye.
Yelkenlerini dolduracak rüzgârı bekliyor,
sizinle gitme isteğim.

Yalnızca bir tek nefes daha almak
istiyorum
bir tek nefes, bu dingin havadan,
yalnızca bir sevgi bakışı daha atıvermek
arkamda bıraktıklarına.

Sonra ben de katılacağım aranız,
İçinizden biri olacağım,
gemiciler arasında bir gemici,
yolcular arasında bir yolcu yalnızca...

Ve sen ey deniz, uyuyan anne,
sen, dere olmasını bilenler için,
ırmak olmasını bilenler için
tek huzur, tek özgürlük şansı.

Yalnızca bir dönemeç daha aşacak bu
dere,
yalnızca bir mırıltı daha işitilecek bu
vadide.
Ve sonra koşarak geleceğim sana, ey
deniz,
yapayalnız bir damla olarak, özgür bir
damla,
senin uçsuz bucaksız kucağına.”

Şehre geri dönerken,
adamlar ve kadınlar gördü uzaktan,
tarlalarda, bağlarda, bahçelerde işlerini
bırakıp
hızlı adımlarla şehrin kapılarına doğru
yürüyen.

Ve onların seslenişlerini işitti,
kendi ismini söyleyen.
ve tarladan tarlaya, bahçeden bahçeye
onun gemisinin geldiğini bildiren.

Bunları görünce, kendi kendine,
“Ayrılış günü, kavuşma günü mü olacak
yoksa, dedi,
ve akşamım, sabahım mı olacak,
gerçekte, benim?

Ne verebilirim, ne verebilirim, ne,
sabanını evlekler arasında bırakıp gelene?

Ne verebilirim, üzümünü cenderede
bırakıp gelene?

Meyve basmış bir ağaç olabilecek mi
yüreğim?

meyvelerini kendi ellerimle toplayıp
insanlara dağıtabileceğim bir ağaç?..

Ve bir pınar gibi kaynayıp duracak mı
özlemlerim,
onların kadehlerini doldurduğum bir
pınar gibi?

Bir arp mıyım ben, bir lir mi, bir ud
mu,
yüce bir bestecinin tellerine dokunduğu?
Bir flüt müyüm yoksa,
dudağını dudağıma bastırdığı, O'nun?

Sadece sessizlik arayan biri miyim
yoksa?
Bir sessizlik kâşifi mi?
Ve nedir, sessizlikte bulup da,
dağıttığım *sessiz* sırdaşlarıma?

Bu benim hasat günümse eğer,
hangi tarlalara ekdim, tohumumu ben?
Ve hangi hatırlanmaz mevsimde?

bu, benim akşamımsa, bu benim
kandilimi yakacağım vakitse gerçekten,
onun içinde yanan, benim alevim
değil!

Kandilimi boş ve sönük taşıyacağım
ben.
Gecenin sahibi yağla dolduracak
ve yine o yakacak onu.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bunlar onun sözcüklerle dile getirdiği şeylerdi.

Ama çoğu sözcüklerle buluşmadı,
gönlünde olanların.

En derindeki sırrına gelince,
kendisi de söyleyemezdi onu.

Ve şehre girdiğinde, ne kadar insan
varsa orada,
bir ağızdan seslenerek geldiler
karşılamaya onu.

Şehrin yaşlıları çıktılar öne
ve “Gitme, dediler, gitme,
ayrılık zamanı gelmedi henüz!..

Alaca karanlığımızda, bir öğlen vakti
oldun; ve gençleştirdi senin gençliğin
bizi,
peşine takıp rüyadan rüyaya götürdü,
getirdi
genç, ihtiyar, hepimizi.

Ne yabancısın aramızda artık, ne de
misafir;
hem oğlumuz, hem can dostumuzsun,
bizim.
gözlerimiz yüzünün hasretine
dayanamaz henüz.”

Vc rahiplerle rahibeler:

“Bizi ayırmasına izin verme şimdi,
denizdeki dalgaların;
ve yalnızca bir hatıra olmasına,
aramızda geçirdiğin yılların!

Bizi canlı tutan bir ruh gibi dolaştın
aramızda;
yüzlerimize vuran bir ışımaydı gölgen
bile.

Ne çok sevdik seni! Ama dilsizdi
aşkımız
ve peçe üstüne peçe örtmüştü yüzüne.

Ama şimdi yüksek sesle sesleniyor
sana
ve artık yüzünü açmaya niyetli senin
önünde.

Ah, gerçekten, bilmezmiş aşk,
bilmezmiş kendi derinliğini,
gelip çatmadan, mukadder ayrılık
saati.”

Ve sonra başkaları geldi ve yalvardı
ona,
Ama o, karşılık vermedi, veremedi
hiçbirine.

Başını önüne eğdi yalnızca.
Ve gördüler, yakınında olanlar,
gözyaşlarının göğsünü ıslattığını.

O ve onu karşılayanlar, tapınağın
önündeki
büyük meydana doğru yürüdüler.

Adı Almitra olan bir kadın çıktı,
tapınaktan,
Gaip ten haber veren kadınlardan biriydi,
bu.

Yola çıkan adam, başını kaldırdı
ve içerlerden, yüreğinin ta dibinden baktı
ona.

Daha ilk gününü yaşarken bu şehirde,
bu kadındı çünkü, onu ilk fark eden,
yüreğindeki ışımayı gören ve inanan
ona.

Ve şimdi bu kadın selamlayarak onu,
“Ey Tanrının elçisi, dedi, pek uzun
zamandan beri
özlemlerin en büyüğü, en deriniyle
gözlerin ötelerde – gemini gözlüyorsun.

Ve işte geldi sonunda, beklediğin o
gemi;
gitinen gerekecek artık, besbelli.

Hatıralar ülkesine ve arzular yatağına
duyduğun özlem o kadar derin olmalı ki,
artık ne sevgimiz yolundan alıkoyabilir
seni,
ne de gereksinmemiz sana.

Yine de, bu akşam hoş gör bizi
ve anlat kendi gerçeğini bize.
Anlat ki, biz de çocuklarımıza anlatalım
onu,
onlar da kendi çocuklarına anlatsınlar,
ve böyle böyle, unutulup gitmesin,
seninle yeryüzüne anlatılmak istenen.

Kendi yalnızlığında
bizim gündüzümüzü temaşa ettin;
kendi uyanıklığında,
bizim uykuda gülmelerimize,
ağlamalarımıza kulak kesildin.

Şimdi bizi bize anlat artık, açıkla bize,
doğumla ölüm arasında olup bitenler
konusunda
sana görünen ve gösterilen her şeyi.”

ve Yolcu, “ey Orphalese halkı,” diye
önce kendi sesini aradı, buldu, denedi,
sonra, “neden söz edebilirim ki size,
dedi,
zaten sizin içinizde akıp durandan
başka?”

Bunun üzerine, “Bize ‘Aşk’tan söz
et,”
dedi Almitra,

Ve başını kaldırıp kalabalığa baktı,
Yolcu;
o an derin bir sessizlik çöktü insanların
üzerine.
O zaman, gür bir sesle,

“Aşk işmar ederse size, peşinden
koşun, dedi,
peşinden koşun, sarp ve sapa olsa da
yolları, onun.

Kanatlarıyla sararsa sizi, kendinizi ona
bırakın.
ona bırakın – yüreğinize saptamak için
hançer saklı olsa da kanadının altında,
aşkın.

Ve sizinle konuştuğu zaman inanın
ona,
sesi, bağı bahçeyi tarumar eden kuzey
rüzgârı gibi
tarumar etse de, saçıp savursa da
rüyalarınızı.

Çünkü aşk, hem başınıza taç koyar,
hem çarmıha çeker sizi;

Çünkü aşk, hem besler, suvarır, büyütür,
hem dallarınızı budar sizin.

Çünkü aşk, hem en tepelere tırmanır
ve okşar, gün ışığında titreyen
en körpe dallarınızı orda,
hem köklerinize kadar iner
ve çekip çıkarır, toprağa tutunan
köklerinizi.

Aşk, mısır demeti gibi toplar
kucağında sizi;
Tanelerinizi çıkarmak için, harmanda
döver sizi;
Kabuğunuzdan ayırmak için,
elekten geçirir, savurur sizi;
Öğütür ak pak un oluncaya kadar,
Yoğurur bir kıvam buluncaya kadar
Ve sonra kutlu ateşine sokar sizi,
közlenmiş ateşine sokar,
Tanrı'nın büyük şenliği için
kutsanmış ekmek olasınız diye...

Aşk, bütün bunları yapar, yapar ki size,
kendi kalbinizin sırlarını öğrenebilesiniz.
Ve bu bilgiye,
başka sırlar da ekleyebilirsiniz
Büyük Hayat'a dair, hayatın kalbine dair,
ruhuna dair, künhüne dair.
Ama, korkularınızın içinde, sadece
aşkın vaat ettiği huzuru ve hazzı
arıyorsanız,
o zaman sizin için iyi olan, çıplaklığınızı
örtmeniz
ve geçip gitmeniz olacaktır,
harman yerinden, aşkın.

Geçip gitmeniz, mevsimsiz bir başka
dünyaya...

Öyle bir dünya ki, orada gülersiniz,
gülersiniz, ama
sizin kendi gülmeniz değildir
gülmeleriniz;
ağlarsınız, ağlarsınız, ama
sizin kendi gözyaşlarınız değildir,
gözünüzden akan.

Kendisinden başka bir şey vermez size
aşk,
kendisinden başka bir şey de almaz
sizden.

Aşk, ne sahip olur, ne de olunur; Aşk
yeter çünkü, aşk yeter her zaman
ve herkeste kendi kendine.

Âşık olduğunuz zaman,
'Tanrı benim içimde,' demeyin,
'Ben Tanrı'nın içindeyim.' deyin.

Aşkın yolunu belirleyebileceğinizi
sanmayın sakın,
çünkü buna değer görürse eğer, çeker
götürür sizi
kendi yoluna, kendi köyüne, aşkın kendisi.
hem de ilk molada indirtip sırtınızdan,
fazla neniz var, heybenizi, hurcunuzu,
yaşınızı başınızı...

Kendini var etmekten,
kendini oynamaktan başka
bir arzusu yoktur ki aşkın.
Fakat seviyor ve arzularınız olsun
istiyorsanız,
şunlar olsun, arzularınız, sizin:

Eriyip incelmek, eriyip incelmek aşktan,
ve kendi ezgisini terennüm eden
bir derecik olmak gecede!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olabildiğince yumuşamak olmak,
olunabildiğince yumuşak kalpli olmak
ve acısını ve neşvesini keşfetmek, böyle
olmanın!

Kendi aşk idrakınızla yaralanmak
ve şifa bulmak kendi derinliklerinizle!

Bilerek, isteyerek, sevinerek kanamak,
kanamak, kanamak, durmadan kan
kaybetmek,
aşkın açtığından başka yaralar için
akacak kan kalmayıncaya kadar...

Sonra koltuk altlarında kanatları uç
vermiş
bir kalple uyanıvermek bir tan vakti
ve bir aşk günü için daha
yürekten şükran duymak;

Öğlen vakti çekilip kabuğunun içine
derin düşüncelere dalmak
ve rüzgârlı, dalgalı düşüncelere,
aşkın esrimesi ve esritmesi üstüne

Ve gurup vakti şükranla dönmek eve;

Sonra da uyumak, baygın
düşölmeyecekse
ya da öölünmeyecekse aşktan, seve seve;
uyumak ve dirilmek daha
uyanık rüyalarda,
daha gerçek, gündüzün görölenlerden;
dudaklarınızda, sevgili için dualarla,
aminlerle...”

O susunca, yine Almitra söz aldı ve
“Evlilik hakkında ne dersiniz, Üstat?”
diye sordu.

Şunları söyledi, Tanrı-Elçisi,

“Beraber doğdunuz, ebediyen
beraber olacaksınız.

ölümün beyaz kanatları
günlerinizi savurduğu zaman da
beraber olacaksınız.

Evet, hatta Tanrı'nın sessiz belleğine
gömüldüğünüz zaman da
beraber olacaksınız.

Fakat bırakın, beraberliğiniz içinde
aşkla doldurulacak boşluklar,
aşkla kat edilecek uzaklıklar olsun.

Ve bırakın, aranızda cennetin
rüzgârları
dolaşsın, raks etsin!

Birbirinizi sevin, ama
birbirinizi sevginizin kölesi yapmayın;
Sevgi, bırakın, ruhlarınızın
kıyıları arasında
gidip gelen, yükselip alçalan bir deniz
olsun.

Birbirinizin kadehlerini onunla
doldurun,
ama bir tek kadehten içmeyin;

Ekmeğinizi birbirinize verin, ama
aynı somuna dişlerinizi geçirmeyin;

Beraber şarkı söyleyin, beraber raks
edin,
birlikte eğlenin, ama
yalnız olma fırsatı da verin birbirinize;
ve yalnız yapma fırsatı, bütün bunları.

Çünkü, bakın, udun bütün telleri,
birlikte aynı parçayla tınlasalar da,
her biri kendi başına gerili durur
çalgıda.

Gönlünüzü birbirinize verin, ama
birbirinize tutsak olmayın.

Çünkü, bakın, kalpleriniz,
yalnızca Hayat'ın avucuna sığar.

Yan yana durun, ama
yapışık olamayın birbirinize;

Çünkü, bakın, ayrı durur birbirinden
tapınak sütunları.

Ve birbirinin gölgesinde büyümez
meşe ağacıyla, selvi ağacı.”

Bir kadın, kucağında bebeği olan,
“Bize çocuklardan söz et!” dedi.

Bunun üzerine, şunları söyledi,
Tanrı-Elçisi:

“Çocuklarınız,
sizin çocuklarınız değil, gerçekte.
Hayat’ın kendine karşı duyduğu özlemin
oğulları, kızları onlar.

Sizden geçerek geliyorlar dünyaya,
evet,
ama siz değilsiniz yola çıktıkları kapı.

Ve sizinle beraber olsalar da,
size ait değiller onlar.

Sevginizi verebilirsiniz onlara,
ama düşüncelerinizi değil.
Kendi düşünceleri var, çünkü, onların.

Onların bedenlerinde barınabilirsiniz,
ama ruhlarında değil.
Çünkü geleceğin evine yerleşir ruhları,
onların.
Geleceğin evini de ziyaret edemezsiniz,
rüyalarınızda bile.

Onlara benzemeye çalışabilirsiniz,
ama sakın benzetmenin yollarını
aramayın
onları kendinize.

Çünkü Hayat ne geri geri yürür,
ne de oyalanır dünle, bugünle.

çocuklarınızın canlı oklar olarak
atıldığı yaylarsınız siz.

Okçu ebediyetin yolu üzerindeki
nişan tahtasına gözünü diker
ve bütün gücüyle gerer ki sizi,
attığı ok hem hızlı gitsin, hem de
hedef ne kadar uzak olursa olsun,
bulsun hedefi.

Öyleyse, Okçunun elinde, O'nun
istediği kadar
gerilmeye, esnemeye bırakın kendinizi.
Çünkü, bakın, O, iyi uçan okları sevdiği
kadar,
iyi gerilmesini bilen yayı da sever.”

Sonra varlıklı bir adam,
“Bize ‘Vermek’ten, söz et!” dedi

Ona da şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

“Sahip olduğunuz şeylerden
verdiğiniz zaman
yalnızca küçük bir şey vermiş olursunuz.
Ancak kendinizden verdiğiniz zaman
gerçekten ve büyük bir şey vermiş
olursunuz.

Sahip olduğunuz şeyler, gerçekte,
yarın ihtiyaç duyarım tasasıyla
sakladığınız,
koruduğunuz şeylerden başka nedir
ki?

Ve yarın, evet yarın ne getirebilir ki,
hac yolunda hacıların peşinde kaptığı
kemikleri
iz tutmayan kuma gömen aç gözlü
köpeğe?

Ve ihtiyaç nedir ki, ihtiyaç
endişesinden başka?

Asıl susuzluk, giderilmeyen susuzluk,
kuyunuz ağzına kadar dolu olduğu
halde,
susuz kalmaktan kokmak değil midir?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sahip oldukları şeylerin çok azını
verenler vardır.

Verdiklerini, tanınmak, bilinmek için
verir, böyleleri.

ve onların bu gizli niyeti, değersiz
kılar, verdiklerini.

Ama çok az şeye sahip olan ve onun
hepsini
gözünü kırpmadan verenler de var ki,
Bunlar hayatın müminleridirler
ve hayatın cömert olduğuna inanırlar.
Çıkınları da hiç boş kalmaz
böylelerinin.

Neşve saçarak verenler vardır
ve neşvedir onların ödülü.

Acı duyarak verenler vardır
ve acıdır onların kazancı, kutsanması.

Verenler ve verirken ne acı duyan,
ne vermekte neşve arayan,
ne de erdem gözetenler vardır;

Bu sonrakiler, evet, bu sonrakiler,
cennetteki vadilerde mersin çiçekleri
kokularını
nasıl içlerinde tutamaz da, salarlarsa
ortaya,
işte öyle verirler, hep verirler, sonuna
kadar.

Tanrı, konuşmak için, sessizce
konuşmak için
işte böylelerinin ellerini kullanır;
onların gözlerinin içinden bakar
ve gülümser, onların yüzleriyle
yeryüzüne.

Güzeldir, biri istediği zaman vermek,
fakat daha güzeldir, istemeden vermek,
anlayarak vermek, fark ederek vermek.

Ve verileni alacak birini aramak,
vermekten daha zevklidir,
eli açık olanlar için.

Avucunuzda sıkı sıkı tutmak
istediğiniz
ne olabilir ki?
Nasıl olsa her şeyinizi
vereceksiniz sonunda bir gün.

Öyleyse, şimdiden verin, şimdiden
verin ki,
verme mevsimi sizin olsun,
mirasçılarınızın değil.

Sıkça dersiniz, “Veririm, veririm, ama
hak edene yalnızca.”
Oysa, ne bahçenizdeki ağaçlar bunu der,
Ne de otağa salınmış sürüleriniz, asla.

Onlar yaşabilmek için verirler,
canlı kalmak için.
Vermekten geri durmak,
yok olmak demektir çünkü.

Kendi günlerini, gecelerini hak eden
biri,
sizin verebileceğiniz her şeyi
almaya da layıktır.

Hayat okyanusundan içmeyi hak eden
biri,
kadehini sizin dereciğinizden doldurmayı
haydi haydi hak eder, fazlasıyla hak
eder.

Ve hayırseverlikle elde edilen de dahil,
hangi liyakat, hangi hak ediş,
verileni almaya yetecek cesaret ve
güvende yatan
yoksulun onurlu hak edişinden daha
büyüktür?

Kim oluyorum ki ben, diye sorun,
kendinize,
Kim oluyorum ki, insanlar, liyakatlerini
ve sarsılmayan gururlarını
sırf ben görebileyim diye,
benim önümde göğüslerini yarıp,
gururlarını sıyırıp atmak zorunda
kalsınlar?

Her kimseniz, işte o olmayı hak etmiş
olmak için,
önce siz veren el, yani vermek için bir araç
olmayı hak etmenin yollarını arayın.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çünkü gerçekte, hayatın kendisidir
veren el de, alan el de.
kendini veren el olarak gören size
geline,
siz bir tanıksınız, tanık, sadece.

Ve siz ey alan eller
– siz, ben, hepimiz, bütün ölümlüler –
minnet yükü almayalım sırtımıza,
almayalım ki, boyunduruk geçirmiş
olmayalım
kendi boynumuza da, verenin
boynuna da.

Başınızı yukarı kaldırın
ve veren kişiyle birlikte yükselin,
kullanarak kanat yerine, atiyelerini
onun.

Çünkü borcunuz konusunda
aşırı kaygılı olmak,
cömertliğinden şüphe etmek demektir,
insanın;
bedeni, yüce gönüllü toprakla,
ruhu Tanrı'nın sınırsız cömert soluğuyla
akraba olan insanın.”

Sonra yaşlı bir adam, bir han sahibi,
“Bize ‘Yemek’ten, ‘İçmek’ten söz et!”
dedi.

Şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

“Toprağın kokusuyla
yaşayabilir misiniz?
Yahut salep otu gibi yalnız ışıkla
beslenebilir misiniz?

Fakat karnınızı doyurmak için
başka canlıları öldürmeniz gerekiyor
madem;
susuzluğunuzu gidermek için
yeni doğmuş bir başka canlının sütünü
annesinin memesinden çalmak
zorundasınız madem,
bu edimleriniz bir tapınma olsun bari.

Ve bir sunak olsun sofranız;
öyle bir sunak ki, orada
ormanın ve toprağın en saf,
en temiz, en masum canlıları,
insanın içinde en saf, en temiz
ve masum olan’a adanıyor olsun.

Bir hayvan boğazladığınızda,
ona deyin ki, içinizden,
‘Seni boğazlayan gücün eliyle
bir gün ben de boğazlanacağım;
ben de yenilip yutulacağım.

‘Seni benim elime teslim eden yasa
beni daha güçlü bir ele teslim edecek
çünkü.

Senin kanın da, benim kanım da
büyük kozmik ağacı besleyen
hayat suyundan başka nedir ki?’

Ve bir elmayı dişlediğiniz zaman,
içinizden deyin ki ona:

‘Senin çekirdeklerin bundan böyle
benim tenimde sürdürecekler yaşamayı,
tomurcukların benim gönlümde çiçek
açacak,
rayihan benin soluğumla bütünleşecek
ve seninle birlikte tadını çıkaracağız
mevsimlerin’

Ve güz geldiğinde, şarap yapmak için
üzüm mahsulünü toplarken
üzüm bağından,
üzüm bağına deyin ki, içinizden:

‘Ben de bir üzüm bağıyım,
benim mahsulüm de toplanacak,
şarap yapımı için,
yeni şarap gibi ben de saklanacağım
yıllanmak ve tadımı bulmak için
toprak bir küpte ve mahşere kadar.

Ve kış gelip çattığında,
testiden şarap dökerken kadehine,
her kadeh şarap için kalbin
bir şarkı terennüm etsin.

Ve şarkıda güz günlerini yad eden
ezgiler olsun;
üzüm bağını yad eden ezgiler,
üzüm cenderesini yad eden ezgiler...”

Sonra bir çiftçi,
“Bize Çalışmak’tan söz et!” dedi.

Şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

“Toprağa ve toprağın ruhuna
ayak uydurabilmek için çalışırsınız.

Tembel olmak, mevsimlere yabancı
kalmak demektir çünkü;
görmek ve özgüvenle dolu bir teslimiyet
içinde
Ebedi Olan’a yürüyen Hayat kfilesinden
kopmak demektir çünkü, tembellik.

Çalıştığınız zaman,
bir flütsünüzdür ki siz,
o flütün yüreğinin vuruşlarıyla
saatlerin fısıltısı ezgiye dönüşür.

hanginiz dilsiz, sessiz bir kamış olmak
ister,
başka herkes, her şey uyum içinde şarkı
söylerken?

Çalışmanın bir bela olduğu,
emeğinse bir bahtsızlık olduğu söylenir
çoğu zaman.

Ama ben derim ki, çalıştığınız zaman
toprağın en zorlu, en uzak rüyasında
o rüya daha başlarken size verilen
rollerden birini oynamış oluyorsunuz.

Ve emekle başınız hoşsa,
sahici hayat sevgisiyle de hoştur başınız.

Ve hayatı emek yoluyla sevmek,
içli dışlı olmak demektir hayatla,
en derin ve gizli sırlarını bilecek kadar.

Fakat verdiği acı yüzünden
doğumun bir dert olduğunu,
beden bakımının, beslenme
zorunluluğunun da
boynunuza bir bela gibi dolandığını
söylüyorsanız,
o zaman, derim ki, alnınızın terinden
başka
hiçbir şey silemez, alnınızdaki yazıyı.
Hayatın karanlık olduğu da
söylemiştir size,
ve bitkinliğiniz içinde siz de
bu söyleneni tekrarlamışınızdır kendi
kendinize.

Ben diyorum ki,
hayat gerçekten karanlıktır,
dürtü olmadıkça, tutku olmadıkça.

Ve diyorum ki, bütün dürtüler kördür,
tutkular kördür, bilgi olmadıkça;

Ve diyorum ki,
bütün bilgiler beyhudedir,
çaba olmadıkça, çalışma olmadıkça;

Ve diyorum ki,
bütün emekler boşunadır,
ülfet olmadıkça, sevgi olmadıkça;

Ve yine diyorum ki,
sevgiyle çalıştığınız zaman,
sizi size, sizi bir başkasına,
sizi Tanrı'ya bağlamış olursunuz.

Peki, nedir sevgiyle çalışmak?

Kalbinizden çekip çıkardığınız
ipliklerle
kumaş dokumanızdır, sevgiyle çalışmak.
Ve dokuduğunuz bu kumaşı da
sevgiliniz kuşanacakmış gibi
dokumanız....

Muhabbetle bir ev inşa etmenizdir,
sevgiliniz oturacakmışçasına
o evin içinde.

Sevgiyle tohum ekmenizdir,
duygularınızı ekercesine,
ve neşeyle, coşkuyla hasat etmenizdir,
sevgilerinize sunacakmışsınız gibi
o ürünü.

Her şeye sizin tarzınızı,
sizin sûretinizi yüklemenizdir,
onlara kendi ruhunuzdan üfleyerek...

Ve bilmenizdir,
bütün kutsanmış ruhların
sizin çevrenizde olduğunu ve sizi
gözettiğini...

Duyar gibi oluyorum sık sık,
uykuda konuşur gibi,
‘Mermeri işleyen ve taşın içinden
kendini yontup çıkaran, toprağı sürüp
işleyenden daha soyludur.’
dediğinizi;

Ve yine duyar gibi oluyorum,
‘Gökkuşağını renklerine ayıran
ve o renklerle kendi ruhunun,
kendi içinin resmini yapan kişi daha
soyludur,
ayaklarımız için sandal yapandan.’
dediğinizi

Fakat ben, uykuda değil, hayır,
öğlen vaktindeki uyanıklığımla derim ki
size,
rüzgâr dev meşe ağaçlarıyla daha tatlı
konuşmaz,
en bodur otlarla konuştuğundan;

Ve yalnız, rüzgârın sesini,
kendi sevgisiyle,
daha tatlı bir şarkıya dönüştüren kişi
büyüktür
ağız alışkanlığıyla şarkı mırıldanandan.

Çalışma, görünür kılar sevgiyi.

Ve işinizi severek yapamıyorsanız,
işinizi isteksiz, sevgisiz sürdürüyorsanız,
onu bırakmanız ve tapınak kapısında
oturup
işini aşkla, coşkuyla yapanların
sadakalarıyla yaşamamız daha iyidir.

Çünkü, bakın, severek pişirmiyorsanız
ekmeği,
ne kadar yenirse yensin, insanı yarı aç
bırakan
bereketsiz ekmek pişirmiş olursunuz.

Üzümleri sıkıp suyunu çıkarmaktan
haz etmiyorsanız,
bu isteksizlikle damıttığınız şarap,
– şarap mı, su mu, zehir mi –
kendi tadıyla önce kendisi sarhoş
olmadığı için,
sarhoşluk vermeyecektir içene de.

Ve melekler gibi şarkı söylüyor da
olsanız,
gerçekte aşk değilse sizin ağzınızla şarkı
söyleyen,
tırmalıyor ve örtüyorsunuz demektir
insanın kulağını bu kakofoniyle,
gündüzün çağıltılı, gecenin hülyalı
seslerine.”

Sonra bir kadın,
“Bize Neşe ve Keder’den söz et!” dedi.

Bunun üzerine, Tanrı-Elçisi:

Neşeniz, maskesi düşen kederinizdir,
dedi,
Kahkahalarınız da, çok kere,
gözyaşlarınızla dolu bir kuyudan
yükselir.

Başka nasıl olabilir ki zaten?

Keder ne kadar derinlerine işlerse
varlığınızın,
onu oralardan çekip çıkardığınızda
işte ancak o kadar neşe duyabilirsiniz.

İçinde size şarap sunulan kadeh,
çömlekçi fırınında pişirilen kadeh değil
mi?

Ruhunuzu dinlendiren ud,
şu, bağı bıçakla oyulan ağaç değil mi?

Neşe dolup taşıtığınız zaman,
bakın bakalım derinlemesine kendi içinize;
göreceksiniz, size keder veren şeyle,
neşe veren şey aynı derinlikte, aynı
büyüklükte.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ve kedere boğulduğunuz bir gün,
bakın bakalım derinlemesine içinize,
göreceksiniz, sizi ağlatan şeyle,
sizi güldüren şey aynı derinlikte, aynı
büyüklükte.

Kiminiz, “Neşe kederden büyüktür!”
der,
kiminiz, ‘Hayır, hayır, der,
daha büyüktür keder!’”

Fakat ben derim ki, neşe ve keder,
bunlar ayrılamazlar birbirinden
ve ölçülemezler de, birbirleriyle.

Beraber gelir bu iki konuk
ve onlardan biri sizinle yalnız oturuyorsa
sofranızda,
unutmayın, öteki de o an
yatağınızda uyumaktadır.

Gerçek şu ki, terazi burcu gibi asılısınız,
kederle neşe arasında.
yalnızca boş, bomboş olduğunuz zaman
başınız dinçtir ve dengedesinizdir.

Altınını, gümüşünü sizinle tartmak için
terazinin burcunu tutup kaldırır hazineci
başı,
işte ancak o zaman ya kederiniz ağır basar,
ya sevinciniz.”

Sonra bir duvarcı ustası öne çıktı ve
“Bize Evler’den söz et!” dedi.

Ona da şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

“Şehrin surları içinde bir ev
yapacaksanız,
çöl ortasında bir köşk yapın hayalinizde,
önce.

Çünkü, alacakaranlık çökünce
nasıl sizin bir ‘eve dönüş’ünüz varsa,
içinizdeki gezginin de
– o uzak ve yalnız öznenin de –
bir ‘eve dönüş’ü vardır.

Eviniz sizin büyük bedeninizdir çünkü.
Güneşin altında büyür,
gecenin sessizliğinde de uyur, sizin gibi.
Rüya da görür eviniz.
Görmez mi, sanıyorsunuz siz?
Şehri terk edip de koruya
ya da bir dağın tepesine taşınma rüyası
görmez mi sanıyorsunuz?

Evlerinizi avucumda toplayıp bir araya
getireyim de,
sonra onları, tarlaya tohum serpmesi gibi
bir rençberin,
çayıra, ormana serpeyim, istemez
miydiniz?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Vadiler sizin sokaklarınız olsun,
istememez miydiniz?
yeşil patikalar caddeleriniz olsun
istememez miydiniz?
ve birbirinizi bağlar, bahçeler arasında
arayabilesiniz
ve üstünüzden başınızdan gül kokuları
saçarak
eve dönesiniz, istemez miydiniz?

Fakat bunlar henüz olacak şeyler değil,
biliyorum.

Atalarınız, korktukları için barbarlardan,
yabancılardan,
kalelerin içinde tıkkış tıkkış bir araya
topladılar sizi.
Ve biraz daha süreceğe benziyor
bu korku,
birkaç on yıl, belki birkaç yüz yıl daha.
Şehrinizin surları bir süre daha
ayırarak kalplerinizi tarlalarınızdan.

Şimdi söyleyin bana, Orphalese halkı,
size ait ne var bu evlerde?
Bu kilitli kapıların ardında neniz var
saklanacak?

Huzurla, barışla aranız nasıl?
Gücünüzü açığa vuran bu sessiz,
yumuşak şeylerle aranız nasıl?

Nişaneleriniz var mı?
zihnin zirvelerini arşınlayan
parıltılı kemerleriniz var mı?

Güzel olan'a sahip misiniz,
kusursuz olan'a sahip misiniz?
Kalbi, ağaçtan ya da taştan oyulmuş,
bir biçim verilmiş şeylerden, yerlerden alıp
kutsal dağa tırmandıran Güzel'e,
Kusursuz'a sahip misiniz?

Deyin bana, bunlar var mı
evleriniz de?

Yoksa sahip olduğunuz,
refah mı sadece?
refaha ulaşma şehveti mi sadece?
Bu sinsî şey ki, eve bir konuk olarak girer,
sonra evin sahibi olur,
sonra evin rabbi, evin efendisi...

Bu kadarla da kalmaz,
bir hayvan terbiyecisi olur,
ipleri,ilmekleriyle kuklalar yapar,
kuklalar, sizin büyük
tutkularınızdan...

Ama onun elleri ipekten olsa da,
kalbi demirdendir.
Sizi uyutur, uyuşturur,
ve sadece yatağınızın başında dikilip
etin onuruyla oynamak, alay etmek
için yapar bunu.

Ses duyunuzla, müzik zevkinizle
alay eder
ve onu diken pamuğuna sarar,
kırılacak bir kapmış gibi.

Dostlarım, refah, sanılanın tersine,
şehveti öldürür,
onu kamçılaya kamçılaya öldürür hem
de;
ruhun yaratıcı tutkusunu katleder
ve yürür sırtarak cenaze alayında.

Fakat siz, ey uzaklığın ocukları,
siz, rahatta rahatsız olanlar,
ı uzağa düşmeyin sakın,
evcilleşmeyin sakın!

Eviniz, geminin apasının bırakıldığı
yerde değil,
direğinin gezindiği yerde olsun.

Eviniz, bir yarayı örten ince, parlak bir
kabuk değil,
gözü koruyan göz kapağı olsun.

Öyle evleriniz olsun ki,
ne kapılardan geçebilmek için
kanatlarınızı toplamanız gereksin,
ne sveye apmasın diye başınızı eğmeniz;
ne de duvarlar yarılıp kmesin diye,
nefes almaktan korkmanız gereksin.

Ölümün kendi ömrünü sürdürmek
için inşa ettiği,
refahın da, kurbanını ölmeden gömdüğü
kabirleri ev edinmeyin.

muhteşem ve büyüleyici de olsa,
ne sırlarınızı saklasın,
ne de özlemlerinize sığınak olsun,
eviniz.

Çünkü sizde hudutsuz olan
göğün konağında ikâmet eder;
o konağın kapısı sabah sisidir,
pencereleri de gecenin hülyalı ezgileri;
gecenin, insanı kendi içine, kendi ruhuna
buyur eden sessizliği...”

Sonra dokumacı konuştu ve
“Bize ‘Giysiler’den söz et!” dedi.

“Giysileriniz, dedi Tanrı-Elçisi,
giysileriniz güzelliğinizi örter,
ama sizde güzel olmayan’ı saklamaz.

Ve elbiselerde kişisel olma
özgürlüğünü arasanız da,
onlarda bulabileceğiniz
koşum ve zincirdir yalnızca.

Ben derim ki, güneşi ve rüzgârı daha
çok teninizle
ve daha az üstünüzle başınızla
karşılasanız keşke.

Çünkü hayatın soluğu günışığının
dudağında,
eli de rüzgârın içindedir.

İçinizden biri çıkar ve der ki,
‘Kuzey rüzgârıdır,
giydiğimiz kumaşları dokuyan.’

Ben de derim ki, evet öyle,
kuzey rüzgârıydı;
Fakat utanç onun dokuma tezgâhıydı,
sert hatları yumuşatmak,
gücü yufka yürekli göstermek de
onun ipliği.

Ve işi bittiğinde, kahkahayı bastı
ve kaybolup gitti ormanın derinliklerinde.

Alçak gönüllülüğün zırh olduğunu
unutmayın,
kem gözlere karşı, çoğu insanda.

Alçak gönüllülük, bazılarında da
kem göze karşı zırh değil, fakat
bir bukağıdır, bir zihin kirlenmesi,
yalnızca.

Ve unutmayın ki, toprak
çıplak ayaklarınıza dokunmaktan haz
duyar,
rüzgârlar da bayılır
saçlarınızı okşamaya.”

Sonra bir tüccar,
“Bize Alım’dan, Satım’dan söz et!” dedi.

Şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

“Toprak, ürünlerini bahşeder size,
sizse, kucağınızı nasıl dolduracağınızı
bilmekten başka şey istemezsiniz.

Toprağın armağanlarını
değiş tokuş etmekte bulursunuz
bolluğu ve doyumu.

Oysa, ben derim ki,
sevgi ve adalet içinde olmadıkça
değiş tokuş kimini hırs ve tamaha,
kimini de açlığa sürükler.

Siz ey denizde çalışanlar,
tarlada, bağda bahçede çalışanlar!
dokumacılarla, çömlekçilerle,
baharatçılarla
karşılaştığınızda, pazar yerinde

Çağırın aranıza gelsin usta ruhu,
toprağın
ve kutsasın bütün terazileri,
bir değeri bir diğer değerle
ölçüp tartan başka ne varsa.

Ve kaygılanmayın, sizinle alış verişe
girişmesinden,
emeğinize ilişkin sözlerini satışa koyan
eli boş birinin.

Böylelerine şunu söyleyin:

‘Bizimle tarlaya gelin
yahut denize gidin kardeşlerimizle
ve atın kendi ağınızı siz de;

Çünkü kara da, deniz de cömerttir
herkese,
size de, bize de.’

Ve şarkıcılar, dansözler, köçekler
gelirse pazar yerine,
kaval çalan, tambur çalan ya da kemençe
gelirse kalender sazendeler,
kapış kapış alın onların hünerlerini.

Çünkü onlar da meyve toplayan,
buhur toplayan emekçileridir,
gönül bahçelerimizin;
ve hayallerden, rüyalardan toplanmış
olsa bile,
onların pazara getirdiği ürünler de
gerekli ruhunuz için
en az giysiler kadar, besinler kadar.

Ve pazar yerinden ayrılmadan önce,
kimsenin eli boş dönmemesine
dikkat edin.
Çünkü yaratıcı ruhu, toprağın,
başını rüzgârın kucağına koyup
huzur içinde uyuyamaz,
giderilmedikçe açlığı, her birinizin.”

Sonra şehrin yargıçlarından biri öne
çıktı
ve “Bize Suç’tan ve Ceza’dan söz et!”
dedi.

Bunun üzerine şunları söyledi,
Tanrı-Elçisi:

“Ruhunuz rüzgârın kucağında
amaçsız dolaşırken, yalnız ve korumasız,
bazen bir hata işlersiniz, başkalarına karşı
aşlında kendinize karşı işlenmiştir bu
hata,
kendi kutsalınıza...

İşlenen bu hata için
kapısını dövmeniz,
ve bir vakit beklemeniz gerekir
kapısının önünde, kutsal olanın;
kapıyı açan, size hatırınızı soran
ve sizi içeri buyur eden biri olmasa da.

Okyanus gibidir, Tanrısal-öz
her birinizde
ve lekesiz kalacaktır bulunduğu yerde
sonsuz kadar.

Ve esir gibi, hava gibi,
yalnızca kanatlı olanları kaldıracaktır
yukarı.

Güneş de benzer, Tanrısal-öz
her birinizdeki;
ne köstebeğin açtığı tünelleri bilir,
ne de yılanın deliğini.

Ama Tanrısal-öz her birinizdeki,
yalnız yaşamaz derununuzda.
çünkü orada, içinizde
daha yeni insan olmuş yanınız kadar,
henüz olmamış bir yanınız da vardır
ve yan yana, iç içe durur bu ikisi.

Sis içinde kendi uyanışını arayarak,
uyurgezer gibi dolaşan
daha taslak halinde bir cüce, bu,
başka şey değil.

Ama şimdi size içinizdeki adamdan
söz edeyim biraz.
Çünkü ne sizin Tanrısal-özünüz,
ne sis içindeki o cüce benlik biliyor
suç nedir ve suçun cezası ne.
Bunu bilen içinizdeki *beşer*,
içinizdeki insan,

Bir hata işleyen kişiden,
o kişi sanki içinizden biri değilmiş de
dünyanıza davetsiz girmiş bir
yabancıymış gibi
söz ettiğinizi işittiğim oldu çok defa;

Fakat ben derim ki, kutlu
ve kusursuz da olsa
hiçbir varlık yoktur ki,
sizin her birinizin içinde bulunan
yüceliği aşabilsin;

Ve yine derim ki, hiçbir kötü
ve zayıf varlık yoktur ki,
sizin her birinizin içinde bulunan
çukurun dibine kadar inebilsin.

Tek bir yaprak bile,
nasıl bütün bir ağacın
sessiz bilgisi, onayı olmadan
sararamazsa,
hata işleyen kişi de, sizin hepinizin
gizli istemi olmadan işleyemez onu.

Bir yürüyüş kolu gibi
birlikte yürüyorsunuz
kendi Tanrısal-özünüze.

Yol da sizlersiniz, yolcular da.

Ve içinizden biri yere düştüğünde,
bir engele karşı uyarmak üzere,
arkadan gelenler için de düşmüş
gibidir o.

Ve yine, önden gidenler yüzünden de
düşmüş gibidir.

O önden gidenler ki, daha tez ayaklı,
daha güçlü olduklarını göstermiş olsalar
bile,

arkadan geleni tökezletecek taşı
kaldırmadıkları için yol üzerinden,
ihmalkâr olduklarını da
göstermişlerdir.

Gönlünüze ağır gelse de,
saklamayacağım kendime, şu düşünceleri:

Hiçbir katil, öngörülemez değildir
kendi maktulü için.

Soyulan, bütünüyle suçsuz,
sorumsuz değildir
soyulmuş olmaktan.

Erdemli kişi koşulsuz masum değildir,
günahkârın işlediği cürümlerden.

Elleri tertemiz kişi de korunmuş
değildir bütünüyle
kirli işlerinden, haramzadenin.

Ve suçlu çok defa kurbanıdır mağdur
olanın.

Ve yine, çok daha sıklıkla, mahkûm,
yükünü taşır, suçsuzun ve
suçlanamayanın.

Hiçbir zaman tam olarak
ayıramazsınız
adil olanı, olmayandan,
iyi olanı, kötü olandan.

Çünkü bunların hepsi güneşin altında
bir arada bulunurlar,
tıpkı siyah ipliğin beyaz iğlikle
dokunması gibi birlikte.

Ve siyah iplik koptuğu zaman,
bütün bir kumaşı gözden geçirir,
dokumacı
ve dokuma tezgâhını

Sizden biriniz, aldatan karısı için
başvurursa yargıya,
yargı, kocanın da kalbini tartsın
terazisiyle
ve ölçsün adaletin metresiyle
ruhunun derinliğini kocanın da.

Ve göz atsın,
saldırganı kamçılacak olan
bir kere de mağdurun ruhuna.

Ve içinizden biri erdem ve doğruluk
adına

baltayı kötülük ağacına sallayacaksa,
o ağacın köklerine baksın,
kesinlikle bir arada bulacaktır,
iyi ile kötüyü, bereketli olanla, kısır olanı,
sarmaş dolaş bir arada,
toprağın sessiz bağrında.

Ve siz karar verin kimin doğru
ya da haklı olduğuna.

Nasıl bir yargı verirsiniz,
adamin kalıbına bakıyorsunuz,
dürüst m dürüst,
içine bakıyorsunuz,
bir hırsız saklanıyor orada?

Nasıl bir ceza verirsiniz,
adam birini katlediyor,
bakıyorsunuz
ruhen kendi katledilmiş?

Ve nasıl kovuşturabilirsiniz o kişi ki,
adam, yapıp ettiklerine bakılırsa,
hem sahtekâr, hem saldırgan;
ama aynı zamanda, hem haksızlığa,
hem de tecavüze uğramış?

Ve yine nasıl kolayca cezalandırırsınız
o kimseleri ki,
pişmanlıkları, kabahatlerinden büyük?

Pişmanlık uyandırmak değil mi zaten,
gönülden desteklediğiniz hukukun
asıl sağlamak istediği de.

Yine de masum olana pişmanlık vaz
edemez,
suçlu bir kalpten de onu gideremezsiniz.

Gecenin sessizliğinde,
pişmanlık davetsiz gelir ki
insanlar uyansınlar ve gözden geçirsinler
içlerinde olup biteni.

Ve siz ey hakikati anlamak isteyenler,
her şeyi gün ışığında görmeden,
olup biten, yapılan edilen her şeyi
gün ışığında görmeden,
nasıl yapacaksınız bunu?

Ancak o zaman, gün ışığında,
görürsünüz,
ayakta kalanın da,
yıkılanın da aynı kişi olduğunu;
ancak o zaman görürsünüz ki,
cüce-benliğin gecesiyle
Tanrısal-benliğin gündüzü arasında
alaca karanlıkta dikilen aynı kişi...

Ancak o zaman görürsünüz,
tapınak duvarındaki köşe taşının,
gönlün göz hizasına göre,
aynı tapınağın temeline konan
en dipteki taşın
daha yüksekte durmadığını.”

Sonra bir dava vekili söz aldı ve
“Peki, bizim yasalarımız için ne dersin,
Üstat?” dedi.

Bunu da şöyle yanıtladı, Tanrı-Elçisi:

“Yasa yapmaktan hoşlanırsınız,
fakat yasaları çiğneyip geçmekten
daha çok hoşlanırsınız.

Tıpkı okyanusun kıyısında oynayan
çocukların yaptığı gibi...
o çocuklar ki, önce kumdan kuleler
yaparlar özenle,
sonra da kahkahayı basarak yerle bir
ederler onları.

Ama siz yaparken kendi
kumdan kalelerinizi,
okyanus, yeni kumlar getirip seriyor
sahile;
ve siz onları vurup yerle bir ettiğinizde
okyanus da gülüyor sizinle.
Doğrusu şu ki,
okyanus hep masum olanla
beraber güler.

Peki, ya kendileri için hayatın
bir okyanus,
insan-yapımı yasaların da
kumdan kaleler olmadığı kimseler,
onlar için ne dersiniz?

O kimseler ki, onlar için hayat bir kaya,
hukuk da bir heykeltıraş keskisidir
ve onlar o keskiyle yontar dururlar
o kayayı,
içinden kendilerine benzeyen
bir biçim çıkarıncaya kadar.

Peki, yürüme engelli biri için
ne dersiniz?
Dans edebilen herkesten nefret eden
bir kötürüm için?

Peki, ya bir öküz için ne dersiniz?
Boyunduruğuna aşkla bağlıdır bu öküz;
o kadar ki, kendini ormanda başı boş
dolaşan,
serserilik yapan geyik ya da karacayla
bir tutuyor.

Peki, ya yaşlı yılan için ne dersiniz?
Artık kabuğunu değiştiremiyor bu yılan
ve öteki yılanları çıplaklıkla,
utanmazlıkla suçluyor.

Peki, ya, düğüne herkesten önce gelen,
tıka basa yiyen içen
ve yediğini, içtiğini taşıyamayacak hale
gelen,

sonra da kalkıp, bütün düğünlerin,
şenliklerin yasa dışı,
şenliğe katılanlarınsa yasa düşmanı
olduğunu söyleye, söyleye
evinin yolunu tutan nadan için ne
dersiniz?

Bana sorarsanız, bütün bu yapıdaki
kişiler için,
onların güneşte dikilip durduklarından,
fakat sırtlarını güneşe dönmüş
olduklarından
başka ne söyleyebilirim ki, ben?

Yalnızca gölgelerini görüyorlar,
bu yapıdaki insanlar
ve giderek onlara yasa oluyor,
kendi gölgeleri.
Öyle ki, güneş de, onlar için,
bir ışık kaynağı değil,
bir gölge amili.

Ve yasaları tanımaksa, onlar için,
yere eğilmekten, yere kapanmaktan
ve orada kendi gölgelerinin izini
sürmekten başka nedir ki?

Fakat, yüzünü güneşe çevirerek
yol alanlar varsa içiniz de, söylesinler,
yere çizilmiş hangi desenler,
hangi biçimler
onları yollarından alıkoyabilir?

Ve rüzgâr gücüyle yolculuk yapanlar,
siz söyleyin,
hangi rüzgâr fırılacağı belirliyor
yönünüzü?

Hangi insan-yapımı yasa sizi tutabilir,
başka hiçbir insanın zindan kapısından
geçerken
kırmamışsanız boyunduruğunuzu?

Hangi yasadan korkarsınız,
dans ediyorsanız eğer
ve dans ederken kimsenin zincirlerine
takılmıyorsa ayağınız?

Ve kim alıp yargıcın karşısına çıkarır
sizi,
üstünüzü başınızı aslında kendiniz
paraladığınız halde,
onları başkasının yolunun üzerine
koymuyorsanız eğer?

Ey Orphalese halkı,
davulu susturabilir,
lirin tellerini çözebilirsiniz
ya da kırabilirsiniz,
fakat şakımayı bırakması için,
kim buyruk verebilir tarlakuşuna?"

Sonra bir hatip öne çıktı ve
“Bize Özgürlük’ten söz et!” dedi.

Bunun üzerine, şunları söyledi,
Tanrı-Elçisi:

Şehrin kapısı önünde ve kendi
kapınızın eşğinde
yere kapanıp kendi özgürlüğünüze
tapındığınızı gördüm,
tıpkı kendilerini kırıp geçiriyor olsa da,
bir zorbanın önünde eğilen,
ona övgüler dizen köleler gibi...

Evet, tapınak bahçesinde,
hapishane duvarlarının gölgesinde
aranızdan çıkan en özgür insanları
gördüm,
özgürlüklerini boyunduruk
ve pranga olarak taşıyorlardı.

Ve içim kan ağladı; çünkü, gördüm ki,
ancak özgürlüğü arama arzunuz
boynunuzda bir koşum olduğu
ve sizin de artık mutlak bir amaç ve tutku
olarak,
özgürlükten falan söz etmeyi
bir kenara bıraktığınız zaman
özgür olabiliyorsunuz;

Oysa, ben derim ki, günleriniz
kaygıdan, gaileden,
gecelerinizi de ihtiyaç ve elemenden azade
olunca,
işte ancak o zaman gerçekten özgür
olacaksınız.

Ve en çok da bunlar hayatınızı çepeçevre
kuşattığı halde,
sizin, yine de başınız dik ve
bağımsız olduğunuz,
onların üstüne çıktığınız zaman...

Peki ama, daha kavrayışınızın
şafağında
sizi en parlak olduğunuz
döneminize bağlayan
zincirleri kırmadıkça.
nasıl çıkarsınız fani günlerinizin,
gecelerinizi üstüne?

Çünkü halkalarının gün ışığındaki
parıltısı
gözlerinizi kamaştırsa da
sizin özgürlük dediğiniz şey,
gerçekte, bu zincirlerin
en sağlam olanıdır.

Fakat bazılarınızın özgürlük dediği şey,
özgür olmak için koparıp atmayı
düşündüğünüz
kendi özünüze ait şeylerden başka
nedir ki?

Özgürlük, sadece, yanlış, çarpık bir
yasayı
yürürlükten kaldırmayı başarmaksa
ve bu yasa kendi elceğinizle yazılmışsa
kendi alnınıza,
onu ne yasa kitaplarını yakarak
silebilirsiniz oradan,
ne de başlarından aşağı denizi boşaltarak
bile olsa
yargıçlarınızın ellerini,
alınlarını yıkayarak.

Bir zorbayı tahttan indirerek
ulaşılın bir şeyse, özgürlük,
önce bakın bakalım, bu despotun
sizin içinizde kurulu tahtı,
devrilmiş mi, devrilmemiş mi?

Çünkü, insanların kendi
özgürlüklerinde
bir zorbalık
ve kendi onur duygularında
bir utanmazlık
bulunmadıkça,
dışardan bir zorba, özgürlüğe de,
onura da
başka nasıl hükmedebilir ki?

Ve özgürlük, sadece şu ya da
bu kaygıdan
kurtulmaksa,

bu kaygı, sizin boynunuza
başkaları tarafından olmaktan çok
sizin kendi elinizle geçirdiğiniz bir
bukağıdır.

Ve özgürlük, sadece şu ya da bu
korkudan
kurtulmaksa,
bu korkunun yuvası,
korkulan gücün elinde değil,
sizin kendi kalbinizdedir,

Gerçek şu ki, her şey sizin kendi
varlığınızın
dahilinde,
bir *yin ve yang* kucaklaşmasıyla dolaşım
halindedir;
arzu edilen, istenmeyenle;
tiksinti duyulan, yüceltilenle;
kovalanan, kendisinden kaçılanla
kucaklaşma halinde...

Bunlar sizin içinizde, birbiriyle sarmaş
dolaş
bir ışık ve gölge çifti halinde var oluyorlar.

Bir gölge çözülüp yok olduğunda,
oralarda, yakınlarda hazır bekleyen ışık
daha güçlü bir başka ışık için gölge
oluyor.

Özgürlüğünüz de böyledir,
prangalarından kurtulduğu zaman,
daha büyük bir özgürlüğün
ayak bileklerinde
kendisi pranga oluverir.”

Rahibe tekrar söz aldı
ve “Bize Akıl’dan ve Tutku’dan söz et!”
dedi.

Şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

“Ruhunuz çok defa, aklın ve
muhakeme gücünün
tutkuya ve hevese karşı kavga verdiği
bir savaş alanıdır.

Ruhunuzda sürüp giden bu kavgada
bir barış havarisi olabilseydim keşke!
Olsaydım da, içinizdeki bu çatışmayı,
bu rekabeti birliğe,
uyuma, armoniye
dönüştürebilseydim!

Fakat bunu nasıl yapabilirim ki ben,
içinizdeki çatışmada, siz, kendiniz,
akıl tarafının da sevdiği güvendiği,
duygu tarafının da sevdiği, güvendiği
bir barış havarisi olmadıkça.

Ruhunuzun yolculuğunda
bindiğiniz geminin dümeni aklınız,
yelkenleri de tutkularınızdır.

Dümeniniz kırılrsa da yolda kalırsınız,
yelkenleriniz yansa da.
Birinin yokluğunda sürüklenip gider,
kayalara çarparsınız,
ötekinin yokluğundaysa
çakılıp kalırsınız denizin ortasında.

Çünkü tek başına, sınırlandıran,
durduran bir güçtür, akıl;
tek başına tutkuysa, kendini yok edinceye
kadar
önüne çıkan her şeyi yakan bir alev...

Bunun içindir ki, bırakın, evet bırakın,
ruhunuz
aklınızı tutkunun doruğuna çıkarsın da,
orada türkü çığırarak kadar
esrik hissedebilsin kendini!

Ve bırakın, ruhunuz, akılla yönetsin
tutkularınızı,
ki böylece, tutkularınız günlük
dirilişlerini
yaşayabilsinler
ve anka kuşu gibi kendi küllerinden
doğup kanatlanabilsinler.

Arzu ve muhakeme gücünüzü,
evinizde
sevdiğiniz iki konuk olarak düşünmenizi
isterdim.

Kuşkusuz, bu durumda konuklardan
birini
diğerinin üstüne çıkararak
onurlandırmazdınız.
Çünkü birine karşı daha özenli
davranan kişi
kaybeder, ikisinin de sevgi ve güvenini.

Tepeler arasında, bir vadide,
bir ak servi ağacının serin gölgesinde
oturup da
uzak tarlaların, çayırların huzur ve
sükûnetini
tadarken,
kalbiniz sessizce,
“Tanrı akılda huzur bulur.” desin.

Ve fırtına kopup da kasırgalar
ormanı altüst ettiğinde,
gök gürültüsü ve şimşek
göğün hiddetini ilan ettiğinde,
kalbiniz haşyet içinde,
“Tanrı tutkuda devinir” desin.

Ve Tanrı’nın, yaratıcı soluğuyla
doldurduğu
evrende
siz sadece bir tek soluk,
Tanrı’nın uçsuz bucaksız ormanında
bir tek yaprak da olsanız,
O’nun gibi, siz de, akılda dinlenmeli,
tutkuda devinmelisin.”

Sonra bir kadın konuştu ve
“Bize Acı’dan söz et!” dedi.

O da şunları söyledi:

“Acı, kavrayışınızı kuşatan kabuğun
kırılmasıdır.

Tohumun filiz vermesi için
nasıl çürümeyi bilmesi gerekiyorsa
sizin de acıyı bilmeniz,
tanımanız gerekiyor.

Hayatınızdaki günlük mucizelere
gönlünüzün duyduğu hayranlığı
sürdürebilseydiniz,
acılarınız, daha az meraka değer
gözükmezdi gözünüze,
sevinçlerinizden.

Ve gönlünüzün mevsimlerini de
tanırdınız o zaman,
tıpkı tarlalarınızdan, bahçelerinizden
gelip geçen mevsimleri tanıdığınız gibi.

İşte o zaman sükûn içinde temaşa
ederdiniz
kederlerinizin, elemelerinizin kışını.

Acılarınızın çoğu kendi seçiminizdir.
İçinizdeki hekimin, iyileştirmek için
benlik hastalığınızı sizin,
kullandığı acı iksirlerdir, acılarınız.

Öyleyse, güvenin içinizdeki hekime
ve verdiği ilacı sessizce ve güven içinde
için.

Çünkü, ağır ve sert olsa da bu
hekimin eli,
Görünmeyen'in şefkatli eliyle yönetiliyor.

Ve onun verdiği kadeh,
yaksa da dudaklarınızı,
çömlekçinin kendi gözyaşlarıyla yoğrulan
topraktan yapılmıştır.”

Sonra kalabalığın içinden bir adam,
‘ Bize Kendini-Bilmek’ten söz et!’
diye seslendi,
Ve o, bunu da şöyle yanıtladı:

“Günlerin ve gecelerin esrarını
kalpleriniz bilir ve sessiz kalır.
Ama açtır kulaklarınız, kalplerinizin
bildiği şeylere
ve onları yüklenecek seslere.

Düşünce olarak zaten bildiğiniz şeyleri
sözcüklerin diliyle de görmek,
bilmek istersiniz.

Düşlerinizin çıplak tenine
parmaklarınızla dokunmak istersiniz.
Ve bunu, bunları istemekle iyi de
edersiniz.

Ruhunuzun gizli su kaynağının dolup
taşması,
çağıldayarak denize ulaşması gerekir
çünkü.
Ve sonsuz derinliklerinizde saklı hazine
kendini sizin önünüze sermek ister.

Fakat, derim ki, bilinmeyen
hazinenizin
teraziyle tartılmasına izin vermeyin.
Öyle bir terazi de yoktur zaten.

Ve söze dökülmemiş bilginizin
derinliğini
cetvelle ya da iskandil ipiyle
ölçmeye kalkmayın sakın.

Çünkü ucu bucağı olmayan ,
ölçüsü tartısı olmayan bir denizdir insan
ruhu;
insanın ruhu, insanın kendiliği...

‘Gerçeği buldum,’ demeyin,
‘Bir gerçek buldum,’ deyin.

‘Ruhun teptiği yolu buldum.’
demeyin,
‘Kendi yolunu teperken onunla
karşılaştım,’ deyin.

Çünkü ruh yolların hepsini birden
teper.
Çünkü ruh ne tek bir yolda yürür,
ne de bir kamış gibi tek sapta
ve tek yönde büyür.

Çünkü ruh, nilüfer çiçeği gibi açılır
ve kendini rengârenk ve sayısız
taç yapraklarıyla koyar ortaya.”

Sonra bir öğretmen öne çıktı ve
“Bize ‘Öğreti’den söz et!” dedi.

Tanrı-Elçisi, bunu üzerine,

“Hiç kimse, dedi, sizin kavrayışınızın
şafağında
uyur uyanık yatan bilgiden başka
herhangi bir şey hakkında sizi
aydınlatamaz.

Tapınağın alaca karanlığında yürüyen
rahip-öğretmen,
çevresindeki çömezlerine, bilgeliğini
değil,
fakat ancak inancını ve sevgisini
aktarabilir.

Bu öğretmen gerçekten bilge biriyse,
size kendi bilgeliğinin evine girmeyi
buyurmaktan çok,
kendi müdrikenizin eşiğini aşmaya
yöneltir sizi.

Uzay hakkındaki kavrayışından söz
edebilir,
gözlemlerinden falan, size bir astronom,
ama size bu kavrayışı veremez,
size uzayı veremez.

Müzisyen size evrende var olan tınıları,
ritimleri seslendirebilir,
fakat ne o tınıları ve ritimleri yakalayacak
kulağı,
ne de onları oldukları gibi aktaracak
sesi verebilir size.

Sayıların bilimi konusunda usta biri,
ölçü, tartı diyarından falan bahsedebilir
size,
ama sizi oraya götüremez.

Çünkü bir insanın görü gücü,
hayal gücü,
kanatlarını ödünç veremez bir
başka insana.

ve sizin her biriniz, Tanrı'nın engin
bilgisi içinde
nasıl tek başınıza yer alıyorsanız,
Tanrı hakkındaki bilgi ve kavrayışınızda da,
dünya hakkındaki bilgi ve
kavrayışınızda da
yine öyle, tek başınıza olmalısınız.”

Ve bir genç sesini yükseltip,
“Bize Dostluk’tan söz et!” dedi.

Tanrı-Elçisi buna,
“Dostunuz karşılanmış ihtiyacınızdır
sizin,”
diye karşılık verdi,

“Dostunuz, sevgiyle sürdüğünüz,
sevgiyle ekip biçtiğiniz toprağınızdır
sizin.

Sofranız ve ocağınızdır.
Çünkü ona aç olarak geldiniz
ve onda huzur buldunuz.

Dostunuz kendi fikrini söylediğinde,
ona ne ‘hayır’ demekten çekinirsiniz,
ne de ‘evet’ demeyi esirgersiniz ondan.

Ve o sustuğunda da, sizin yüreğiniz
onun yüreğini dinlemeye devam eder.

Çünkü dostlukta, neredeyse bütün
düşünceler,
bütün arzular, bütün ümit ve özlemler
sözsüz doğar
ve kendiliğinden doğan bir neşeyle
paylaşılır.

Dostunuzdan ayrı düştüğünüz zaman
üzülmezsiniz,
çünkü onda en çok sevdiğiniz şey
onun yokluğunda daha da açığa çıkar;
tıpkı, dağın, ovadan daha heybetli
görünmesi gibi.

Sevginin ve ruhani değerlerin
derinleştirilmesinden başka bir amaca
geçit vermeyin dostluklarınızda.

Çünkü kendi esrarını açığa vurmaktan
başka
bir şey aramayan sevgi,
sevgi değil, muhatabının üzerine atılan
bir ağdır;
bir ağ, hiçbir şeyin takılmadığı...

Yapabildiğiniz, verebildiğiniz en iyi
şey
dostunuz için olsun.

Dalgalarınızın geri çekilişini
bilmesi gerekiyorsa, dostunuzun,
bırakın, dalgalarınızın
yükselişini de bilsin.

Dostunuzu niçin arıyorsunuz,
onunla vakit öldürmek için mi?

Hayır, hayır, vaktinizi değerlendirmek
için,
vaktinizi hayatla doldurmak için arayın
onu.

Çünkü o sizin eksik yanınızı
tamamlayan kişidir,
boşluğunuzu dolduran kişi değil.

Ve dostluğun muhabbeti içinde,
bolca kahkaha olsun ve zevk ortaklığı,
zevk paylaşımı.

Çünkü kalp küçük şeylerin parıltısında
kendi sabahını bulur ve yenilenir.”

Ve sonra bir bilgin,
“Bize Konuşmak’tan söz et!” dedi.

Şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

Düşünceleriniz rahatınızı bozduğu
zaman,
konuşursunuz; konuşmak istersiniz.

Ve kendi kalbinizle, kendi içinizle
artık baş başa kalamayacağınızı
hissettiğiniz zaman,
duvaklarınızla yaşarsınız.

Ve bir eğlencedir, bir oyalanmadır ses.

Konuşmalarınızın çoğunda
yarı yarıya katledilmiştir düşünce.

Çünkü, gökler için yaratılmış bir
kanatlıdır, o;
sözcüklerden tünek, yuva yahut
yemlik değil de,
kafes yapar ve o kafeste uçmasını
isterseniz ondan,
kanatlarını açsa da, parmaklıklara
çarpa çarpa
kendini paralamaya,
ölmeye zorlamış olursunuz onu.

Aranızda öyleleri var ki,
yalnız kalmak korkusuyla
geveze ahbaplar ararlar.

Yalnız kaldıkları anların sessizliği
çıplak benliklerini açığa çıkarır kendi
gözlerinde;
onlar da kaçmak isterler bu gördükleri
ve ürttikleri şeyden.

Ve öyle konuşanlar da var ki aranızda,
çok defa bilmeksizin, düşünmeksizin,
kendilerinin de anlamadıkları bir gerçeği,
bir doğruyu dile getirirler.

Ve öyleleri de var ki, gerçek
içlerindedir,
fakat onu sözcüklerle aktaramazlar,
sözcüklerle anlatamazlar.

Böylelerinin göğsünde hayatın ruhu
ritmik bir sessizlik içinde akar gider.

Yolda ya da pazar yerinde
bir dostunuza rastladığınız zaman,
bırakın içinizdeki iyi şeylerin,
güzel şeylerin ruhu
dudaklarınıza yükselsin ve dilinizi
yönetsin.

Bırakın, gönlünüzün derinlerindeki
sessizlik,
gönlünün kulağına seslensin, dostunuzun.

Bunu yaparsanız, dostunuzun ruhu,
kendi gerçeğiyle birlikte,
sizin gönlünüzün gerçeğini de
saklayacaktır,
tıpkı tadının bellekte tutulması gibi,
iyi bir şarabın,
rengi ve konduğu kadeh
unutulup gittiği zaman bile.”

Ve bir gök gözlemcisi,
“Peki, Zaman için ne dersiniz?” diye
sordu.

Şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

Zamanı ölçmek istersiniz;
gerçekte ölçüsü olmayan’ı,
ölçülemez olan’ı
ölçülere sığdırmak istersiniz hep.

Davranışınızı saatlere ve mevsimlere
göre düzenlemek,
ruhunuzun tutacağı yolu da onlara göre
belirlemek istersiniz.

Zaman’dan kendinize bir ırmak
yapmak
ve kıyısında oturup,
akışını seyretmek istersiniz, onun.

Oysa, sizde zamansız olan özne,
farkındadır ki,
hayat da zamansızdır.
ve bilir, dün bugünün hatırasından,
yarın da bugünün rüyasından başka
nedir ki.

Ve yine bilir ki, içinizde terennüm
eden

ve düşünen yanınız,
yıldızları göğe saçan o ilk müessirin,
o ilk sanatçının atölyesinde
dolaşmaktadır.

Aranızda, içindeki sevme gücünün
sınırsız olduğunu hissedeniniz var mı?
diye sormak geliyor içimden;

ama kim hissetmez ki, bu aynı
sevginin,
sınırsız olsa da, kişinin varlığının
merkezinde,
yüreğinin başında odaklandığını?

ve sevgi düşüncesinden yine sevgi
düşüncesine,
sevgi ediminden, yine sevgi edimine
koşup durduğunu?

Sevgi gibi, aşk gibi bölünemez
ve ölçülemez değil midir, Zaman da?

Ama, yine de, düşüncede, onu
ölçmeniz,
ölçülere sokmanız gerekiyorsa,
ben derim ki, her mevsiminiz
öteki bütün mevsimleri de
içinde taşıyor olsun,

Ve Bugün, hatırlama yoluyla Geçmiş,
muhayyile yoluyla da Geleceği
kucaklasın.”

Sonra şehrin ihtiyarlarından biri,
“Bize İyi’den ve Kötü’den söz et!” dedi.

Bunun üzerine şunları söyledi,
Tanrı-Elçisi:

“Size İyi hakkında konuşabilirim,
ama Kötü hakkında konuşamam.
Çünkü Kötü, kendi açlığı ve susuzluğuyla
tanınmaz hale gelmiş İyi’den başka
nedir ki?

Gerçekten de, İyi aç olduğu zaman
karanlık mağaralara varıncaya kadar her
yerde
karnını doyuracak bir şeyler arar;
ve susadığı zaman da öyle,
artık suları bile içmekten geri durmaz.

İyisinizdir, her şeyinizle bir bütün
olduğunuz zaman.
Ama, bir bütün olmadığınız zaman da
Kötü değilsinizdir.

Çünkü bölünmüş bir ev, sadece
bölünmüş bir evdir,
bir hırsız yatağı değil.

Ve dümensiz bir tekne
her ne kadar amaçsızca dolaşırsa da,
tehlikeli adalar arasında,
dibe kadar batmaz yine de.

Kendinizden verilebilecek olanı
vermeye çalıştığınız zaman
'iyi'siniz.
Ama, 'kötü' değilsinizdir,
kendiniz için kazanmak istediğinizde de.

Kazanmak için çaba gösterdiğiniz
zaman,
toprağa tutunmaya ve gövdesine besin
emmeye çalışan
bir bitki köküsünüzdür, hepsi, hepsi.

Bir ürün, kendi köküne şunu
diyemez, kuşkusuz:
'Benim gibi ol, büyü; olgun ve cömertçe
sun kendini!'
Çünkü ürün için bir
zorunluluktur vermek;
tıpkı kök için de, almanın bir
zorunluluk olması gibi.

Konuşmalarınızda bütünüyle uyanık
olduğunuz zaman,
'iyi'sinizdir.
Ama 'kötü' değilsinizdir, uykuda
olduğunuz zaman,
ve diliniz bir taraftan
öyle, amaçsız, bir şeyler gevelerken.

Çünkü tökezleyen bir konuşma bile
zayıf bir dili güçlendirebilir.

Hedefinize doğru güçlü ve cesur
adımlarla
yürüyorsanız, 'iyi'siniz;
Ama 'kötü' değilsiniz, oraya yürürken
ağırdan alıyor,
oyalanıyor ya da aksıyorsanız.
Çünkü yolda oyalanan biri bile geriye
doğru değil,
az da olsa, ileri doğru gidiyordur.

Fakat, siz, güçlü olanlar, hızlı
yürüeyilenler,
dikkat edin yürürken,
ayağı aksayanın yanında, ona iyilik olsun
diyerek,
sakın aksak yürüyeyim demeyin.

Sayısız yönden iyisiniz
ve iyi olmadığınız zaman da kötü
değilsiniz;
Sadece biraz oyalanıyorsunuzdur
ve miskinsinizdir o anlarda biraz.

Ne yazık, ne yazık ki, hızlı yürümeyi
öğretemez geyikler, kaplumbağalara.

Dev benliğinize duyduğunuz özlem
iyiliğinizde gizlidir;
ve bu özlem vardır hepinizde.

Fakat bazılarınızda bu özlem, sel gibi
taşıyarak
dağların sırlarını ve şarkılarını ormanın,
başkalarından daha hızlı boşaltabilir
denize.

Bazılarınızda da sakın bir dere
halindedir
ve dönemeçlerde iyice kaybeder hızını
ve sahile ulaşınca kadar yollarda
oyalanır,
tadını çıkarmak ister yolun.

Fakat, çok tutkulu kişi,
'Neden böyle yavaşsın, ağırsın?' demesin,
az tutkulu olana.

Çünkü gerçekten iyi olan,
'Giysilerin nerede senin?' diye
sormaz çıplak olan'a,
ve 'Evine ne oldu senin?' diye
sormaz evsiz kalana.

Sonra bir rahibe, “Bize Dua’dan söz et!” dedi.

Bunun üzerine de şunları söyledi,
Tanrı-Elçisi:

“Sıkıntı ve ihtiyaç içinde
olduğunuz zaman
dua edersiniz;
keşke, neşeyle dolup taşıtığınız zamanlar
da
dua edebilseniz!
bolluk içinde yüzdüğünüz zamanlar da
dua edebilseniz!

Çünkü sizin benliğinizin, sizin
kendiliğinizin,
yaşayan küllî varlıkta açılmasından,
genişlemesinden başka nedir ki dua!

Ve daha huzurlu olmanız için,
içinizdeki karanlıkları,
içinizdeki katılıkları boşluğa boşaltmak
duaysa eğer,
daha neşeli olmak için
kalbinizin şafağını dışarı saçmak da
duadır.

Ve içiniz sizi duaya çağırdığında,
ağlamaktan başka bir şey yapamıyorsanız,
sizi mahmuzlamaya devam etmeli içiniz,
ağlaya ağlaya, sonunda

gölmeye varıncaya kadar.

Dua ettiğiniz zaman, sizinle aynı anda
dua eden,

ve duadan başka hiçbir yerde, başka
hiçbir halde

bir araya gelemeyeceğiniz kimselerle
buluşmak için

yükselirsiniz, yükselirsiniz,

bulunduğunuz yerden çok yukarılara.

Ve tapınağa sadece bir şey istemek
için girmişseniz,

hiçbir şey elde edemezsiniz:

Oraya yere kapanmak için girmişseniz,
yerden kaldırılmazsınız;

Oraya, başkalarının iyiliğini için bile
olsa,

bir şey istemek için girmişseniz,
işitilmeyecektir sesiniz.

Çünkü tapınağa girmiş olmanız yeter,
bununla, girmiş olabiliyorsanız eğer, aynı
zamanda,

sizin varlığınızda içkin

görünmeyen o en büyük tapınağa.

Sözcükleri kullanarak nasıl dua edilir,
bunu öğretemem ben size.
sizin dudaklarınızla kendisi dile
getirmedikçe onları,
Tanrı dinlemez sözcüklerinizi.

Ve ben öğretemem denizlerin,
ormanların
ve dağların dualarını size.

Fakat, siz ey, dağlardan, ormanlardan
ve denizlerden doğup gelenler,
sizler hissedebilirsiniz onların dualarını,
dağların, ormanların, denizlerin içrek
yakarışlarını
kendi yüreğinizde.

Ve yalnızca gecenin sükûnetinde
duyabilirsiniz onları,
onların sessizce söylediklerini:

‘Ey Tanrımız, ey bizim aşkın,
kanatlı kendiliğimiz,
Senin istemindir, ne istiyorsak, isteyen
içimizde.

‘Senin arzundur, ne arzuluyorsak
arzulayan içimizde.

‘Senin verdiğin güdüdür
gecelerimizi gündüze çevirmek isteyen,
ve senin gecelerini, senin
gündüzlerine...

‘Senden hiçbir şey istemiyoruz,
     , daha onlar doğmadan içimizde
sen biliyorsun ihtiyaçlarımızı da,
 zlemlerimizi de.

‘Bizim ihtiyacımız sensin, özlediğimiz
sen;
ve kendini biraz daha vermekle bize,
her Şeyi vermiş oluyorsun hepimize.’”

Sonra, yılda bir kere şehre inen bir
münzevi
öne çıktı ve “Bize Haz’dan söz et!” dedi.

Ve o, bunun üzerine, şunları söyledi:

“Haz bir özgürlük şarkısıdır,
özgürlüğün kendisi değil.

Arzularınızın tomurcuklanmasıdır,
onların meyvesi değil.

Sizi bir doruğa çağıran derinliktir;
derin olan değil, yüksek olan değil.

Çırpılan kanattır haz, bir kafeste,
gök değildir, gök değil, onunla
kucaklanan.

Gerçekte, bir özgürlük şarkısıdır, haz.
Ve ben, kalplerinizin bütün neşesi ve
coşkusuyla
söylemenizi isterdim onu;
Ama yine de, onu söylerken harcıyı
bitirmenizi
istememedim hepsini bir seferde,
her biri özgürlük kadar değerli ve gerekli
başka her şeyi
ve her şeyle birlikte sevme yetinizi,
kalbinizin ferini.

İçinizde kimi gençler,
haz her şeymiş gibi
düşerler peşine onun.
Ve onları yargılar, kınar, azarlar
başkaları.

Ben ne yargılamak isterim,
ne de kınamak,
Ama anlamak isterdim onları.
Çünkü araya araya hazzı bulurlar,
ama sadece onu değil:

Yedi tanedir hazzın kız kardeşleri
Ve onların en az güzeli daha güzeldir
hazdan.

Ot kök aramak için toprağı kazıp da
orada define bulan birini işitmediniz mi
hiç?

Ve içinizden kimi yaşlılar,
sarhoşken işlenmiş hatalar gibi,
pişmanlıkla anarlar kimi hazları.

Ama pişmanlık, belleğin
bulandırılmasıdır,
cezalandırılması değil.

Hazlarını minnetle anmalıdır böyleleri,
bir yaz hasadı kaldırmış gibi.
Fakat yine de, pişmanlık rahatlatıyorsa
onları,
bırakalım rahatlasınlar.

İçinizde, kendini ne haz arayacak
kadar genç,
ne de tattığı hazları hasretle anacak kadar
yaşlı
hissedenler vardır.
Bunlar, ihmal etmemek yahut
incitmemek için ruhu,
hazzı arama ve anma korkusuyla,
ürkütüp kaçırlılar bütün hazları.

Fakat işte, bu işgüzarlıktadır, onların
hazzı da.
Ve titreyen ellerliyle ot kök ararken
bazen define de bulurlar orada.

Fakat söyleyin bana, kimdir,
nedir ruhu taciz eden?
Bülbülün ötüşü bozar mı, dersiniz,
gecenin sükûnetini,
yahut ateşböceği bozar mı, dersiniz,
yıldızların pırıltısını?

Aleviniz ya da dumanınız yük olur
mu, dersiniz,
rüzgârın sırtına?

Yoksa siz, bir çomakla
bulandırabileceğiniz
durgun, dingin bir havuz olduğunu mu
düşünüyorsunuz, ruhun?

Kendi hazlarınızı inkâr etmekle,
arzuyu depolamaktan başka bir şey
yapmış olmazsınız çok defa
varlığınızın diplerinde,
kuytuluklarında.

Bugün gözden uzaklaştırılmış
gözükten şey,
Kim bilir, yarını bekliyordur belki de,
ortaya çıkmak için.

Bedeniniz bile mirastan kendisine
düşen payı,
haklı, yerinde arzuları, şehvetleri
bilir ve aldanmaz.

Ve bedeniniz, ruhunuzun elindeki
arptır.
Artık size kalmış, ondan harika bir ezgi
çıkarmak
ya da kakofoni.

İçinizden soruyor olmalısınız,
'Peki, haz konusunda iyi olanı
iyi olmayandan nasıl ayıracağız?'

Ben derim ki, tarlanıza gidin,
bahçenize gidin,
orada, arının peşinde koştuğu hazzın
çiçekteki balı toplamak olduğunu
göreceksiniz.

Ve yine, balını arıya sunmanın da,
çiçeğin hazzı olduğunu göreceksiniz.

Çünkü çiçek bir hayat kaynağıdır
arı için;
Çünkü arı bir aşk mesajıdır, aşk ilanıdır,
çiçek için;
Çünkü, haz vermek ve haz almak,
arı ve çiçek, her ikisi için bir ihtiyaçtır,
bir sarhoşluk ve erinç...

Ey Orphalese halkı, ben derim ki size,
arınıniki ve çiçeğinki gibi olsun
sizin de hazlarınız.”

Ve bir şair öne çıktı,
“Bize Güzellik’ten söz et!” dedi,
“Güzellik’ten ve Güzel Olan’dan!”

Şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

“Nerede ararsınız, güzelliği
ve nasıl bulursunuz onu,
yolunuza çıkmaz ve size yolu
göstermezse
Güzel Olan’ın kendisi?

Ve nasıl söz edebilirsiniz ondan,
sözün kumaşını onun kendisi
dokumadıkça?

İncitilmiş, yaralanmış biri,
‘Güzel Olan incedir, der, ince ve
kırılgandır,
‘kendi ihtişamından ürken
genç bir anne gibi yürür aramızda’

Ve tutkulu biri, ‘Hayır, der, hayır,
güçlü ve heybetlidir, Güzel Olan,
tıpkı, altımızdaki yeri, üstümüzdeki göğü
sallayan
güçlü bir fırtına gibi...’

Yorgun, bitkin ve bezgin biri,
'Tatlı tatlı fısıldayan şeydir Güzellik.
Ruhumuzun diplerinden konuşur.
Onun sesi, gölgeyle yutulmak korkusuyla
titreyen
baygın bir ışık gibi düşer
sessizliğimize.'

Fakat huzursuz kişi,
'dağlarda, vadilerde işittik biz onun
sesini, der,

Ve onun çağrılarında, toynak sesleri
işitilir,
kanat vuruşları işitilir
ve aslan kükremeleri.'

Şehrin gece bekçisi,
'Güzellik, doğudan şafakla yükselir,' der.

Öğlen üzeri ırgatlar ve gezginler,
'Biz onu, günbatımının penceresinden
dünyaya doğru eğilirken görürüz,'
derler.

Kışın, kar-küreyen amele,
'Güzellik, baharla birlikte gelecek, der,
tepelerden hoplaya, zıplaya.'

Ve yazın sıcağında, orakçılar,
'Biz onu güz yapraklarıyla dans ederken
gördük,
saçlarında da kar üfleyen bir rüzgâr
dolaşıyordu.'

Bütün bu söyledikleriniz güzellikle
ilgili,
ama yine de, bunlarla, gerçekte ondan
değil,
doyurulmamış arzulardan,
ihtiyaçlardan söz etmiş oluyorsunuz.

Oysa, ben derim ki, güzellik bir
ihtiyaç değil,
bir coşkudur, bir erinçtir.
Ne susamış bir ağızdır güzellik,
ne de uzanmış boş bir el.
Fakat daha çok da tutuşmuş bir gönüldür
ve büyülenmiş bir ruh.

Gördüğünüz bir hayal, bir biçim
olmadığı gibi,
işittiğiniz bir ezgi de değildir, o.

Fakat daha çok, gözlerinizi
kapadığınızda
gördüğünüz bir resim,
kulaklarınızı tıkadığınız zaman
duyduğunuz bir ezgidir belki.

Ne kabuk kaldırılınca ortaya çıkan
özsuyudur,
ne de pençeyle yaralanan kanat.

Fakat bir bahçedir, Güzellik,
bitmeyen çiçek mevsiminde, bir bahçe;
ve bir melek kafilesidir, Güzellik,
ebediyete kadar uçar.

Ey Orphaleseliler, ben derim ki,
Güzellik hayatın kendisidir,
hayatın, peçeyi açtığı zamanki hali
kutlu yüzünden.

Fakat hayat da sizsiniz, peçe de siz.

Güzellik, aynada kendi yüzünü süzen
ebediyettir, desem?
fakat ebediyet de sizsiniz, ayna da
siz.”

Bir yaşlı rahip, “Bize Din’den söz et!” dedi.

Şunları söyledi, Tanrı-Elçisi:

“Bugün başka şeyden söz ettim mi ki zaten?

Din değil mi, bütün yapılanlar edilenler, düşünülenler?

Ve yine din değil mi,
ne edim ne de düşünce olan her şey;
sözgelimi, eller bir taşı yontarken,
yahut bir dokuma tezgâhına uzanırken
ruhta yalnızca bir ihtizaz olarak hissedilen
bir merak, bir şaşkınlık, bir istifham?..

Kim ayırabilir itikadını,
yapıp etmelerinden
yahut inancını işinden?
Kim önüne koyup, paylaşırabilir,
‘Bu Tanrı için, bu benim için;
bu ruhum, bu da bedenim için’
diyerek, saatlerini?

Gökyüzünde, birbirine doğru çırpılan
kanatlardır, saatleriniz, sizin.

Kim ki, maneviyatını,
en iyi örtüsü olarak kuşanıyorsa,

çıplak gezse daha iyidir.
Çünkü rüzgâr da, güneş de,
bir geçit bulup da derisinde,
kalbine ulaşamayacaktır onun.

Ve kim ki, davranışını etik'le
tanınılıyorsa,
ezgiler şakıyan kuşunu kafese tıkıyor
demektir o kişi.
En özgür ezgiler parmaklıkların
ve dikenli tellerin ardından gelmez.

Ve ibadet, her kim için,
perdeleri belli vakitlerde açılan
ve kapatılan bir pencereyse,
penceresi, bir günü bir uçtan ötekine
içine alan kendi ruhunun evi
ziyaret edilmemiş demektir henüz o
kişinin.

Derim ki, günlük hayatınız
tapınağınız ve dininizdir, sizin.
Her ne zaman onun içine girseniz,
o, bütün varlığınızı içine alır, sizin.

Sabanı, demirci ocağını ve lastik başlı
çekici,
hepsini, hepsini içine alır, o,
bir ihtiyacı ya da zevki karşılamak için
kullandığınız, tasarladınız her şeyi.

Çünkü derin düşünce anlarında bile
günlük hayattaki başarılarınızın
üstüne çıkamayacağınız gibi,
hatalarınızdan, yetersizliklerinizden
daha aşağılara da inemezsiniz.

Kendiniz böyleyseniz,
bütün öteki insanları da böyle bilin.

Çünkü tapınmada da, ne öteki
insanların
umutlarının üstüne çıkabilirsiniz,
ne de onların düş kırıklıklarından
aşağılara
gönül indirebilirsiniz.

Ve Tanrıyı bilmek istiyorsanız eğer,
kendini bulmaca çözmeye adanmış biri
olmayın.
her şeyden çok çevrenize bakın, bakmayı
öğrenin,
orada çocuklarınızla
oyun oynuyor görürsünüz Tanrıyı.
Bir de gökyüzüne bakın;
bulutların arasında yürürken görürsünüz
O'nu,
kollarını ışığa doğru açarak
yağmurla birlikte yağarken.

Çiçeklerin yüzünde gülüş olarak
görürsünüz,
sonra ağaçların içinde doğrulup el
sallarken.”

Sonra Almitra sesledi ve
“Bize Ölüm’den de söz et!” dedi.

Şunları söyledi, ölüm için,
Tanrı-Elçisi:

“Ölümün sırrını bilmek istiyorsunuz;
Fakat ben derim ki, hayatın bağrında
aramadıkça,
başka nerede bulabilirsiniz ki onu?

Gözleri gün ışığına kör olan baykuş
çözebilir mi ışığın esrarını?

gerçekten görmek istiyorsanız
ölümün sırrını,
kalp gözlerinizi açın hayatın bedeninde.

Çünkü, tıpkı ırmakla deniz nasıl
bir bütünse,
bilin ki, hayatla ölüm de öyle.

Ölüm ötesi hakkındaki o sessiz ve
sözsüz bilgi,
altında yatıyor ümitlerinizin ve
özlemlerinizin.
Ve tıpkı karın altında baharı düşleyen
tohumlar gibi,
kalbiniz de baharın düşünüyüşünü görüyor
ve dinleyin duyarsınız,
mırıldanıyor uykuda.

Güvenin düşlere, çünkü onlarda
saklıdır
ebediyetin anahtarı.

Kendisini onurlandırmak için,
elini onun omzuna koyan kralın
huzurunda
bir çobanın duyduğu ürkek heyecandan
başka nedir ki, ölüm korkusu, sizde?

Ve bu çoban, o heyecan içindeyken,
sürur içinde değil midir gerçekte?
kralın onur bağışlayan elini
artık hep hissedecek çünkü,
omzunun üstünde.

Ölmek başka ne içindir, sorarım size,
rüzgâra cırılçıplak kendini bırakmaktan
ve gün ışığına karışıp gitmekten başka?

Soluğun tükenmesi nedir, sorarım
size,
huzursun gelgitlerden kurtulmasından
başka
soluma eyleminin?
Ki böylece, sınırsızca yükselip
genişleyebilsin
ve bütün sınırların
ve zorunlulukların ötesinde bekleyen
Tanrı'ya varabilsin.

Yalnızca sessizliğin ırmağından
içtiğiniz zaman
gerçekten iyi ezgiler çıkarabilirsiniz.

Ve gerçekte, ancak dağın tepesine
vardığınızda
başlayacak asıl tırmanma.

Kollarınızı boynuna dolayıp da
toprakla sarmaş dolaş olduğunuz zaman
asıl o zaman başlayacaksınız dansa.”

Artık akşam olmuştu.
Gelecekte haber veren kadın, Almitra,

“Gönlünüzün terennümleriyle
dolup taşan bugüne de,
onları yankılandıran bu meydana da,
siz konuştukça, gönlünüzün tellerine
dokunan
Büyük Sazende’ye de
övgüler, övgüler olsun!” dedi.

Tanrı-Elçisi,
“Konuşan biri miyim ben sadece? diye
sordu
ve ekledi,
“Dinleyen biri de değil miyim,
aynı zamanda?”

Sonra tapınağın basamaklarından indi.
Halk da onu izledi.
Onu bekleyen gemiye vardı
ve güverteye çıktı.

Orada halka yüzünü döndü ve sesini
yükselterek,

“Ey Orphalese halkı,” diye konuşmaya
başladı,
“rüzgâr sizden ayrılmamı buyuruyor
bana.
Rüzgârdan daha az tez canlıyım ben,
ama yine de gitmem gerekiyor.

Kendine تنها yollar arayan biz
gezginler,
bizim bir günümüz,
bir başka günü bitirdiğimiz yerde
başlamıyor
ve güneş, akşamın bıraktığı yerde
bulmuyor bizi.

Bütün bir yeryüzü daha uykudayken
yola çıkıyoruz biz.
Toprağa sıkı sarılan bir bitkinin
tohumuyuz.
Ve bizim, bizim gibilerin,
rüzgâra saçılıp savrulmuş olmamız,
erken yeşerip, erken sararıp solmuş
olmamızdan
ve gönlümüzün de bahar özlemiyle
dolup taşmasındandır.

Kısa oldu aranızda geçirdiğim zaman;
dile getirdiklerimse daha kısaydı.
Fakat, sesimin kulaklarınızda artık
çınlamaz olduğu
ve bana duyduğunuz sevginin de
belleğinizden silinip gittiği zaman,
işte o zaman, o mevsimde yine
geleceğim.
Ve belki daha zengin bir gönülle,
içinize daha iyi işleyen bir dille
yine konuşacağım.

Evet, gelgitlerle geri döneceğim yine.
Ve ölüm gizlese de beni,
ölümden daha derin bir sessizlik kuşatsa
da beni,
ben yine de anlaşılmanın yollarını,
daha kısa ve güvenli yollarını
arayacağım, yanınızda.

Ümitliyim, boşuna olmayacak bu
arayışım.

Söylemek istediğim şey eğer
doğruysa,
bu doğru kendini daha anlaşılır bir dille
ve sizin düşüncelerinizle daha uyumlu
sözcüklerle
kendini açığa vurmasını öğrenecektir.

Rüzgârla gideceğim, Orphalese halkı,
fakat ümitliyim,
boşluğa gömülme olmayacak
bu gidişim.

Ve ne sizin ihtiyacınızı,
ne benim aşkımı
doyuran bir gün olduysa, bugün,
bırakın, bir başka gün için
verilmiş bir söz olsun, bu, aynı
zamanda.

İnsanın ihtiyaçları değişir durur, fakat
ben derim ki, insanın ne aşkı değişir,
ne de bu aşkın, bütün eksikleri
karşılaması,
açlıkları doyurması için duyulan
arzu değişir.

Öyleyse, bilin ki, döneceğim zaman,
daha büyük bir sessizlikten
döneceğim size.

Tan vakti çekilen, tarlalarda çiğ
bırakan sis
yükselir, bulut olur,
sonra yağmur olur ve yine
iner toprağa.

Sisten farklı değilim ben de.

Gecenin sükûneti içinde
sokaklarınızda yürüdüm,
gönlüm evlerinize de girdi.
Sizin kalp atışlarınız benimkilerle birleşti,
soluğunuz yüzümde gezindi;
Ve zaman içinde tanıdım hepinizi.

Evet, tanıdım sevincinizi de,
kederinizi de;
Gördüğünüz rüyalar benim de
rüyalarım oldu.

Ve aranızda, çok defa, dağların
arasında
bir göl gibi hissettim kendimi.
İçinizdeki dorukları yansıttım sularımda,
dik yamaçları
ve üstümden kuş sürüsü gibi geçen
düşüncelerinizi ve duygularınızı.

Sulanma katılan derelerle,
çocuklarınızın kahkahaları,
ırmaklarla, gençlerinizin aşkları, tutkuları

hayat getirdi sessizliğime.
Diplerime vardıkları zaman da
ne dereler, ne de ırmaklar kesti
çağılıtlarını.

Fakat benim için hâlâ kahkahadan
daha tatlı
ve aşk kadar büyük olansa, aşktan da
büyük olansa,
içinizdeki sınırsız olandı,
tükenmeyendi.

O engin özne ki, onun içinde siz
hepiniz
hücrelerden, liflerden, dokulardan
ibaretsiniz.

O engin özne ki, onun şarkısı içinde
sizin bütün terennümlerinizi
sessiz vuruşlardan ibaret.

O engin öznenin içinde siz de
enginsiniz.

Ve ben ona bakarken, sizi gördüm
ve sizi sevdim.

Aşk hangi mesafeleri aşabilir ki,
o mesafeler
bu engin öznenin içinde kalmasın?

Hangi görümler, soranım size,
hangi ufuklar, hangi ümitler
ve hangi hayaller gönül enginliğini
aşabilir?

İçinizde yükselen, yükselen, yükselen
göğün dibine varan
dev bir meşe ağacı gibidir, o Engin Olan.
elma çiçekleriyle kaplı bir meşe
ağacı...

Onun gücü bağlıyor sizi toprağa,
onun rayıhası sizi göklere yükseltiyor;
ve onun süreğenliğinde
siz de ölümsüzsünüz.

Söylenmiştir size, bir zincir gibi
olduğunuz;
ve en zayıf halkanız kadar da zayıf
olduğunuz.

Fakat gerçeğin sadece yarısı, bu.
Öteki yarısı, en güçlü halkanız kadar da
güçlü olduğunuzdur.

Sizi en küçük eyleminizle
değerlendirmek,
okyanusun gücünü
köpüğünün gücüyle ölçmeye benzer.

Yalnızca hatalarınızla,
başarısızlıklarınızla sizi yargılamak,
mevsimlik değişmeler için
hayatı suçlamak demektir.

Evet, bir okyanus gibisiniz,
Ve bir okyanus gibi, hiç aceleniz
olmasa da,
kıyınızda karaya oturmuş gemiler
sularınızın kabarmasını bekliyor.

Ve mevsimler gibisiniz, ayrıca;
kış uzadığı zaman
bahar hiç gelmeyecekmiş sansanız da,
içinizde dinlenen bahar, zamanı gelince
uykulu uykulu gülümsemeye başlıyor
ve o gülümsemeyle her yeri,
her şeyi örtmekte gecikmiyor.

Bütün bunları, birbirinize
şunu söyleyesiniz diye
söylemiyorum size:
“Övüp duruyor bizi.
İyi olanı görüyor bizde yalnızca.”

Ben sadece, sizin düşüncede zaten
bildiğiniz şeyleri
sözcüklerle aktarıyorum size.

Sözle aktarılan bilgi,
söze dökülmeyen bilginin
yalnızca gölgesi değil mi zaten?

Sizin düşünceleriniz de,
benim sözcüklerim de,
düne ait kayıtları saklayan
mühürlü bir bellekten yola çıkan
dalgalardır sadece;
yeryüzünün ne bizi, ne de kendini bildiği
o çok eski günlerden;

ve yine yeryüzünün düzensizlik içinde
kıvrandığı sancılı gecelerden...

Bilge kişiler, size kendi hikmetlerinden
vermek için geldiler;
ben sizin hikmetinizden
almak için geldim
ve talihe bakın ki, hikmetten daha büyük
ve değerli olanı buldum sizde.

Bu sizin içinizdeki gönül alevi ki,
ışıyla, kendinden ölçülemeyecek kadar
büyük bir âlemi
yalnızlığının karanlığından çıkarıp
aramıza getiriyor,

Sizlerse, onun vaat ettiği gönöl
genişliğini
önemsemez,
çok defa günlerinizin geçip gitmesinden
yakınırsınız.

Gözü, tenlere gömölü olan hayattır,
mezardan korkan.

Oysa, burada mezarlık yok ki!

Bu dağlar, bu ovalar,
bunların her biri bir beşik
ya da merdiven,
gönlü havalarda uçuran,
ya da göklere tırmandıran...

Ne zaman, atalarınızı gömdüğünüz
yerlerden geçseniz,
oralara bakar, kendinizi ve el ele dans
eden
çocuklarınızı görürsünüz.
Ve çoğu zaman da, farkında olmadan
adamakıllı keyif duyarsınız bundan.

Size başkaları da geldi,
ve siz, onların imanınızla ilgili altın
vaatleri için,
onlara yalnızca dünya zenginliği,
güç ve şöhret bahşettiniz.

Benim size verdiğimse, bir vaat bile
değildi.

Yine de bana, başkalarına olduğundan
daha cömert davrandınız;

Hayat için dinmeyen susuzluğumu
verdiniz bana.

Kuşkusuz, bir insan için, bütün istek
ve amaçlarını
susuzluktan kurumuş dudaklara
ve bütün bir hayatı da bir su kaynağına
dönüştüren armağandan daha büyüğü
yoktur.

Ve işte bu ülfette, bu yakınlıkta
buldum ben,
hem onurumu, hem de ödülümü.

Bir ülfet ki, ne zaman içmek için
bu kaynağa eğilsem,
orada kaynayan suyun kendisini
susamış buluyorum.

Her ikimizdeki de öyle bir susuzluk ki,
dinmek bilmiyor;
öyle bir kaynak ki, ben onu içiyorum,
o da beni içiyor.

Bazılarınız benim, armağan kabul
etmek için
biraz gururlu, biraz çekingen olduğumu
düşünüyor.

Gerçekten de ücret almak için
çok gururluyumdur,
fakat armağan almak için değilim öyle.

Ve beni sofranıza buyur etmek
istediğinizde,
ben her ne kadar tepeler asında
böğürtlen yemeyi;
beni kendi evinizde barındırmayı
memnuniyetle istediğinizde de
ben her ne kadar tapınağın kemerleri
altında uyumayı
tercih etmiş olsam da,
yediklerimi benim için lezzetli kulan
ve uykularımı görümlerle, rüyalarla
kuşatan
sizin, günlerime ve gecelerime kattığınız
sevgi dolu ülfet ve duyarlılığınız
değil miydi?

En çok şunun için şükran duyuyorum
size
ve kutluyorum sizi:
Çok veriyorsunuz, ama
bilmiyorsunuz her şeyi verdiğinizizi.

Derim ki, taş kesilir,
aynada kendisini seyreden alicenaplık.

Ve kendini pırıltılı adlar takan iyilik de
kötülüğün akrabası olduğunu açığa
vurmuş olur.

Bazılarınız beni biraz soğuk, uzak
ve kendi yalnızlığıyla sarhoş biri olarak
görmüş
ve şöyle demiş olabilir:
'Adam insanlarla değil, ormandaki
ağaçlarla,
kuşlarla yarenlik ediyor, onlardan akıl
soruyor.

'Dağın tepesinde yalnız başına oturup
bizim şehrimizi gözetliyor.'

Benim tepelere tırmandığım
ve uzak yerlere yürüdüğüm doğrudur.
Sizi, yeterince yüksek
ve yeterince uzak yerlerden değilse,
başka nasıl görebilirdim ki?

Gerçekten de, uzaklık olmasaydı,
yakınlık olabilir miydi?
Uzak olunmasaydı,
yakın olunabilir miydi?

Ve içinizden bazıları da,
belki sözcüklerle değil,
duygularla ve meraklı bakışlarla,
şöyle seslendiler bana:

‘Ey yabancı,
sen ey ulaşılmaz yükseklikleri seven
yabancı,
niçin, kartalların yuva yaptığı doruklarda
oturuyorsun?
Niçin varılmaz olanın peşindesin?

Hangi rüzgârları ağına düşürmek
istiyorsun?

Ve hangi hayal kuşlarını avlıyorsun
kendi göğünde?

Çık gel, göğünü de yanında getir
ve içimizden biri ol aramızda.

Aşağılara in ve karnını bizim
ekmeğimizle doyur,
susuzluğunu bizim şarabımızla gider.’

Aranızdan bazıları, içlerinden bunları
söylüyorlardı;
fakat kendi derinliklerine biraz daha
inselerdi,
görürlerdi ki,
sizin kendi neşenizden ve acınızdan başka
aradığım bir şey yok benim.

Ve ben yalnızca sizin, göğü adımlayan
daha engin benliklerinizin peşindeydim.

Fakat derim ki, avcılar da av olurlar.

Benim de zaten oklarımın çoğu,
kendi göğsümü arayıp bulmak için,
kendi sadağımda bekliyor.

Ve uçmasını bilen, sürünmesini de
bilir;

Benim de zaten kanatlarım
güneşe doğru açılınca
toprağa düşen gölgem
bir kaplumbağayı andırıyor.

Ve ben hem mümin, hem şüpheci;

Çok defa ben kendi parmağım'la
kendi yarama dokundum ki,
size daha büyük bir inançla inanayım
ve sizi daha çok tanıyayım.

Bu inanç ve bu bilinçle diyorum ki,
Sizler ne tenlerinizin içinde
kuşatılmışsınız,
ne de evlerinizde
ya da ekin alanlarınızda mahpussunuz.

Sizde siz olan, dağın da üstünde,
ötesinde oturuyor
ve rüzgârın sırtında dolaşıyor.
Sizde siz olan ısınmak için
güneşin altında sürünen
ve güvenlik için karanlığı

kendisine yuva yapmak için her gün
yeniden,
yeniden kazan sürüngen değil,

fakat sizde siz olan, öylesine özgür,
öylesine başına buyruk ki,
yeryüzünü koltuğunun altına koyup
dolaşmaya çıkıyor gökyüzüne.

Bu söylediklerim bulanık geliyorsa
size,
derim ki, onlara açıklık kazandırmaya
çalışmayın.

Bulanıklık, bulutsuluk
her şeyin sadece sonunda değil,
başlangıcında da vardır.

Çok isterdim bir başlangıç olarak
hatırlatmayı size kendimi.

Hayat da, hayat bahşedilenler de,
hiç biri rahimde, kristal halde değildir;
orada sisin içindedirler
ve sisin bir parçasıdırlar,

Kim bilir, kristal dediğimiz,
çürüme içindeki sisten
başka bir şey değildir belki?

Kendime hatırlatırken,
size de hatırlatmak isterim ki,
en zayıf ve kararsız görünen yanınız
çok defa en güçlü ve kararlı
yanınızdır.

Soluğunuz değil mi,
kemik çatınıza sertliğini veren,
güçlü kılan, dik tutan onu?

Ve hiçbirinizin hatırlamadığı bir rüya
değil mi,
sorarım size, şehrinizi inşa eden
ve içindeki bütün bu güzellikleri
yaratan?

O soluğun dalgalarını,
med ve cezirini görebilseydiniz,
başka hiçbir şey görmek istemezsiniz;

Ve o rüyanın fısıltılarını
işitebilseydiniz,
başka ses duymak istemezsiniz.

Fakat ne o soluğu görür,
ne de o fısıltıları işitirsiniz;
iyi ki de böyledir.

Gözlerinizi örten peçe,
onu dokuyan el tarafından bir gün
kaldırılacak;
Ve kulaklarınızı tıkayan balçık,
onu yoğuran el tarafından bir gün
delinecektir.

Ve siz işte asıl o zaman
görebilecek, işitebileceksiniz.

Yine de ne kör olarak bilinmek
keder versin size,
ne sağır olmak üzsün sizi.

Çünkü o gün gelince, var olan
her şeydeki
gizli amacı ya da amaçları öğreneceksiniz.

Ve o gün ışığı kutsadığınız zaman,
karanlığı da kutsamış olacaksınız.”

Bunları söyledikten sonra, çevresine
bakındı
ve onu götürecek gemide
dümen yekesinin yanında dikilmiş,
elini alnına siper ederek, bakışlarını,
rüzgârla dolmayı bekleyen yelkenlerde,
sonra uzaklarda gezdiren kaptanını
gördü.

Ve “Sabırlıdır, fazlasıyla sabırlı,
benim gemimin kaptanı.”
dedi Tanrı-Elçisi. Ve ekledi,

“Rüzgâr uğulduyor ve çırpınıyor
yelkenler;
Dümen yön almayı,
Kaptan da benim susmamı bekliyor.

Ve bunlar da benim sevgili tayfalarım;
Hem denizin korosuna kulak veriyorlar,
hem benim sesimi dinliyorlar sabırla.

Ama artık beklemeyecekler.
Ben hazırım çünkü.

İrmak denize vardı çünkü
ve büyük ana bir kere daha basacak
bağrına oğulcağını.

Elveda, Orphalese halkı.
Elveda, gün sonuna vardı.

Gün üzerimize kapandı,
nilüfer çiçeğinin kendi yarınının üzerine
kapanması gibi.

Burada ne verildiyse bize,
saklayacağız onu yarına;
Ve yetmezse bu,
o zaman yeniden bir araya gelmemiz
ve Cömertliğine Sınır Olmayan'a
ellerimizi birlikte uzatmamız
gerekecek.

Unutmayın bunu,
geri döneceğim size.

Biraz zaman geçsin
ve özlemim bir başka ten için
yoğrulacak yeterince toz toprak
ve soluk toplasın.

Az zaman geçsin,
rüzgârın sırtında geçirilen
kısa bir dinlenme vakti...
o zaman bir başka kadın
yeniden doğuracak beni.

Elveda size
ve sizinle geçirdiğim gençliğime.

Bir rüyadaydı, dün,
içinde sizinle karşılaştığımız.

Yalnızlığım için şarkılar söylediniz bana,
ve ben bir kule inşa ettim, özlemlerinizden
bir kule göğe yükselen...

Ama şimdi uykumuz kaçtı,
Rüya da bitti,
Ve gün tan vaktini aşıp geçti öteye.

Öğlen vaktine eriştik
ve yarın uyanıklığımız
birden günün ortasında buldu kendini;
aynılma vakti geldi.

Belleğin alaca karanlığında
bir daha karşılaşacak olursak,
yine sohbet ederiz uzun uzun
ve siz bana daha yanık,
daha içe işleyen türküler söylersiniz.

Ve ellerimiz bir başka rüyada
yine gelirse bir araya,
göğe doğru tırmanan bir başka kule
yükseltiriz sizinle.”

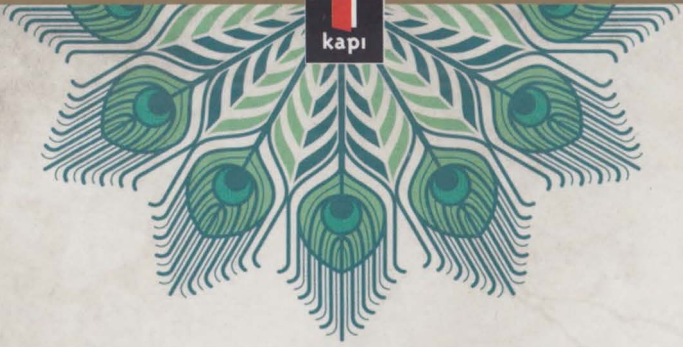
Bunları söyleyerek gemidekilere
işaret verdi.
Ve onlar da hemen demir aldılar,
geminin palamarlarını çözüp
doğuya doğru açıldılar.

Ve işte o an, kalabalıktan,
tek bir göğüsten çıkıyormuşçasına
yekpare bir ses çıktı
ve akşam karanlığında yükseldi;
sonra bir boru sesi gibi
denizi aşp çok, çok ötelere ulaştı.

Yalnız Almitra sessiz kaldı,
sisin içinde kayboluncaya kadar
arkasından bakarak, uzaklaşan geminin.

Ve kalabalık dağıldığı zaman bile
orada, nıhtımda uzun bir süre dikilip
durdu,
çınlarken kulaklarında, Tanrı-Elçisinin
sözü:

“Bir süre sonra,
bir dinlenme anında rüzgârın,
bir başka kadın doğuracak beni.”

kapi no: 279
edebiyat: 73

ISBN: 978-605-4322-93-0

9 786054 322930